

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA LEŚNICTWA

Nr 1 **Warszawa, dn. 1 sierpnia 1946 r.** **Rok I**

TREŚĆ:

PRZEDRUKI z DZIENNIKA USTAW R.P.

1

DEKRET POLSKIEGO KOMITETU WYZWOLENIA NARODOWEGO

z dnia 12 grudnia 1944 r.

o *przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa.*

(Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 82).

Na podstawie ustawy Krajowej Rady Narodowej z dnia 15 sierpnia 1944 r., o tymczasowym trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 3) — Polski Komitet Wyzwolenia Narodowego postanawia a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. (1) Lasy i grunty leśne o obszarze ponad 25 ha, stanowiące własność lub współwłasność osób fizycznych i prawnych przechodzą na własność Skarbu Państwa.

(2) Wraz z lasami i gruntami leśnymi przechodzą na własność Skarbu Państwa, o ile stanowią własność lub współwłasność tej samej osoby:

a) wszelkie śródleśne grunty, łąki i wody,

b) grunty deputatowe administracji i straży leśnej,

c) wszelkie nieruchomości i ruchomości położone na terenie obiektu leśnego, przechodzącego na własność Skarbu Państwa, niezależnie od swego przeznaczenia,

d) wszelkie nieruchomości i ruchomości, służące do prowadzenia gospodarstwa leśnego (zabudowania, urządzenia techniczne, transportowe, komunikacyjne i t. p.) niezależnie od swego położenia,

e) wszelkie zapasy materiałowe (remanenty) zarówno w lesie jak i zakładach przemysłowych, przechodzących na własność Skarbu Państwa.

(3) Przepisy art. (1) i (2) nie odnoszą się do lasów i gruntów leśnych:

a) stanowiących własność samorządu terytorialnego,

b) podzielonych prawnie lub faktycznie przed dniem 1-go września 1939 r. na parcele nie większe niż 25 ha, a stanowiących własność osób fizycznych, grunty których nie są objęte przepisami artykułu 2 lit. e) dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 17).

Art. 2. Lasy i grunty leśne wraz ze związanymi z nimi gospodarczo gruntami nieleśnymi oraz innymi nieruchomościami i ruchomościami, będące własnością osób narodowości niemieckiej przechodzą na własność Skarbu Państwa, niezależnie od zajmowanej powierzchni.

Art. 3. (1) Kierownik Resortu Rolnictwa i Reform Rolnych, w wypadkach szczególnych, uzasadnionych względami gospodarczymi lub społecznymi, może orzec przymusowy wykup na rzecz Skarbu Państwa także obiektów leśnch lub ich części o obszarze poniżej 25 ha.

(2) Zasady ustalania odszkodowania z tytułu wykupowanych przymusowo obiektów leśnych określi Kierownik Resortu Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 4. (1) Wszelkie umowy, dotyczące użytkowania obiektów, przechodzących na własność Skarbu Państwa, są z mocy samego prawa nieważne.

(2) Odpowiedzialność Skarbu Państwa za dotychczasowe obdłużenie hipoteczne będzie uregulowana osobnym dekretem.

Art. 5. (1) Osobom fizycznym, wywłaszczonym na zasadzie art. 1 niniejszego dekretu, o ile nie otrzymują zaopatrzenia na podstawie art. 19 dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 17) będzie wypłacane zaopatrzenie miesięczne w wysokości zależnej od wartości obiektu, przechodzącego na własność Skarbu Państwa, nie wyższe jednak, niż uposażenie urzędnika państwowego VI-tej grupy.

(2) Wysokość zaopatrzenia ustali Kierownik Resortu Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 6. (1) Przepisanie tytułu własności w księgach hipotecznych nastąpi na wniosek właściwej dyrekcji Lasów Państwowych.

(2) Administrację obiektów leśnych (art. 1—3) przejętych na własność Skarbu Państwa sprawuje Resort Rolnictwa i Reform Rolnych za pośrednictwem organów administracji Lasów Państwowych.

Art. 7. Kto udaremnia lub utrudnia wprowadzenie w życie przejścia lasów i gruntów leśnych na własność Skarbu Państwa, albo nawołuje do czynów skierowanych przeciw temu przejściu lub

czyny takie publicznie pochwala — podlega karze więzienia lub karze śmierci.

Art. 8. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Kierownikowi Resortu Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 9. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Przewodniczący Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego oraz Kierownik Resortu Rolnictwa i Reform Rolnych:

Edward Osóbka-Morawski

2

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 20 stycznia 1945 r.

w sprawie wykonania dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność SkarbuPaństwa.

(Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 16).

Na podstawie art. 3 ust. 2 i art. 8 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 82) zarządzam, co następuje:

§ 1. Przejęcie lasów i gruntów leśnych oraz innych nieruchomości i ruchomości, wymienionych w art. 1 ust. 2 oraz w art. 2 dekretu z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 82), dokona Dyrekcja Naczelna Lasów Państwowych przez właściwe okręgowe dyrekcje lasów państwowych.

§ 2. (1) O terminie przejęcia należy powiadomić właściciela lub jego pełnomocnika, jeżeli ich adres jest znany.

(2) Z czynności przejęcia będzie spisany protokół w obecności dotychczasowego właściciela lub jego pełnomocnika jeżeli się stawią oraz dwóch świadków, w miarę możności członków powiatowej lub gminnej rady narodowej.

§ 3. Za podstawę obliczenia odszkodowania za obiekty leśne wykupywane przymusowo na podstawie art. 3 dekretu przyjmuje się ich wartość, która będzie ustalona przez skapitalizowanie przeciętnego dochodu rocznego z zastosowaniem stopy procentowej lokat z bezpieczeństwem pupilarnym.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Edward Bertold

3

ROZPORZĄDZENIE KIEROWNIKA RESORTU ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 30 listopada 1944 r.

w sprawie ochrony niektórych zwierząt łownych.

(Dz. U. R. P. Nr. 14, poz. 76).

Na podstawie art. 51 pkt b rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckim (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 934) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zabrania się całkowicie polowania na niedźwiedzie, rysie, żbiki, borsuki, kuny leśne (tumaki), wiewiórki, kuropatwy, przepiórki, cietrzewie, bażanty i orły przednie.

§ 2. Zabrania się całkowicie polowania na głuszce, za wyjątkiem terenu Puszczy Białowieskiej.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1946 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 12 listopada 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 104, poz. 930) oraz wszystkie inne rozporządzenia sprzeczne z niniejszym, w przedmiocie ochrony zwierząt wymienionych w pkt 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

w/z Kierownik Resortu Rolnictwa i Reform Rolnych:

mgr Edward Bertold

4

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ I SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 21 listopada 1945 r.

w sprawie wprowadzenia przyśpieszonego postępowania karno-administracyjnego co do niektórych wykroczeń, określonych w ustawie o szkodnictwie leśnym i polnym.

(Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 327).

Na podstawie art. 52 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 365) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się na obszarze całego Państwa przyśpieszone postępowanie karno-administracyjne w sprawach o wykroczenia określone w części i rozdziale II (szkodnictwo leśne) ustawy z dnia 14 kwietnia 1937 r. o szkodnictwie leśnym i polnym (Dz. U. R .P. Nr 30, poz. 224).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 30 listopada 1946 r.

Minister Administracji Publicznej:

Władysław Kiernik

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

5

DEKRET

z dnia 16 listopada 1945 r.

o podwyższeniu grzywien, kar pieniężnnych, kar porządkowych oraz nawiązek.

(Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 312).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Podwyższa się dziesięciokrotnie przewidziane w wydanych przed dniem 5 września 1939 r. przepisach prawa materialnego i formalnego grzywny, kary pieniężne, kary porządkowe i nawiązki, oznaczone stałą kwotą pieniężną, oraz górną granicę grzywien, kar pieniężnych, kar porządkowych i nawiązek, oznaczonych w określonej kwocie pieniężnej, niezależnie od tego, czy do ich wymierzania powołane są władze sądowe czy władze administracyjne.

Art. 2. Podwyższa się również dziesięciokrotnie górną granicę grzywien, kar pieniężnych i kar porządkowych, od której zawisły jest: rodzaj czynu karalnego (występek lub wykroczenie), właściwość władzy administracyjnej do orzekania za takie czyny oraz uprawnienie tej władzy do nakładania grzywny (kary pieniężnej) w drodze nakazu karnego.

Art. 3. Przepis art. 1 stosuje się odpowiednio do współczynniką zamiany grzywien, kar pieniężnych lub kar porządkowych na kary pozbawienia wolności.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz Ministrom: Sprawiedliwości, Skarbu i Administracji Publicznej oraz innym Ministrom każdemu w jego zakresie działania.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie po upływie 10 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

Minister Aministracji Publicznej:

Władysław Kiernik

UCHWAŁY

6

ZAŁĄCZNIK Nr. 1.

DO WYCIĄGU Z UCHWAŁ KOMITETU EKONOMICZNEGO R. M.

z dnia 12. V. 1945 r.

Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów na posiedzeniu w dniu 12 maja 1945 r. uchwalił wspólny wniosek Ministerstwa Przemysłu i Naczelnej Dyrekcji Lasów Państwowych w sprawie uporządkowania produkcji i obrotów materiałów drzewnych oraz niektórych ubocznych produktów gospodarstwa leśnego.

1) Gospodarka leśna i drzewna powinny być jaknajściślej połączone w rękach jednego resortu.

2) Z uwagi na konieczną sprawność przejęcia i uruchomienia całości przemysłu drzewnego przez Administrację Lasów Państwowych powyższe zespolenie będzie dokonywane etapami.

3) W obecnej chwili w pierwszym etapie Administracja Lasów Państwowych przejmuje pod swój urząd:

a) wszystkie tartaki stanowiące własność Państwa oraz podlegające przejęciu na własność Państwa z jakiegokolwiek tytułu.

b) fabryki dykt zostaną podzielone w najbliższym czasie w drodze porozumienia Ministerstwa Przemysłu i Dyrekcji Naczelnej Lasów Państwowych.

c) fabryki fornierów, jedną fabrykę fornierów Dyrekcja Naczelna Lasów Państwowych pozostawi Ministerstwu Przemysłu.

d) fabryki dykt z drewna spilśnionego;

e) fabryki suchej destylacji drewna i chemicznej przeróbki żywicy;

f) wszelkiego rodzaju zakłady przemysłu drzewnego, związane w jedną techniczną całość z zakładami wymienionymi w pkt. od a) do e) o ile te ostatnie mają w przedsiębiorstwie charakter dominujący;

g) wszystkie zakłady państwowe względnie będące pod zarządem państwowym o charakterze handlowym, obejmujące prowadzenie produkcji zakładów wymienionych w punktach od a) do f) — przechodzą pod administrację lasów państwowych.

4) Wyszczególnione w punktach 1 — 3 zadania, Dyrekcja Naczelna Lasów Państwowych wykonywa bądź wprost przez swoje zwykłe organy, bądź przez utworzone w tym celu specjalne komórki organizacyjne lub też instytucje, ewent. w odrębnej osobowości prawnej.

5) Ministerstwa względnie inne władze lub instytucje pod zarządem których znajdują się zakłady przemysłowe, przedsiębiorstwa i składy handlowe, zapasy materiałów, urządzenia techniczne, zapasy materiałów pomocniczych, narzędzi i t. p. podlegające objęciu na mocy niniejszej uchwały przez Administrację Lasów Państwowych względnie Ministerstwo Przemysłu, dokonają niezwłocznie przekazania tych zakładów oraz przedsiębiorstw, składów, lub przedmiotów właściwym terenowo Dyrekcjom L. P. względnie organom Ministerstwa Przemysłu. W wypadkach częściowego lub całkowitego rozdysponowania powyższych zakładów, przedsiębiorstw, składów, urządzeń lub materiałów i t. p. winien być dokonany niezwłocznie rozrachunek na dobro odpowiedniej strony.

Przewodniczący K. E. R.

(—) H. Minc

ROZPORZĄDZENIA i ZARZĄDZENIA

7

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA

z dnia 28 stycznia 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o należnościach funkcjonariuszów, zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych podległych Ministerstwu Leśnictwa, w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Na podstawie § 23 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów lasów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. Funkcjonarjuszom administracji lasów państwowych przysługują:

1. W razie podróży służbowej do miejscowości położonej poza zwykłym ich miejscem służbowym:

1) diety za czas trwania tej pdróży oraz

2) zwrot kosztów przejazdu;

II. W razie delegacji do miejscowości położonej poza zwykłym ich miejscem służbowym;

1) diety za czas przejazdu i za czas pozostania w delegacji oraz

2) zwrot kosztów przejazdu;

III. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe:

1) diety dla przeniesionego za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę pobytu w tymże miejscu, oraz dla jego członków rodziny za taki sam czas w wysokości 75% diet, przysługujących przenoszonemu;

2) zwrot kosztów przejazdu dla przeniesionego oraz dla jego członków rodziny;

3) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego;

4) ryczałt za przeniesienia.

§ 2. Za członków rodziny uważa się osoby pozostające na utrzymaniu funkcjonariusza pobierającego dodatek, — żonę i dzieci ślubne, nieślubne, adoptowane i pasierbów w wieku do lat 14, o ile zaś uczęszczają do szkoły powszechnej, średniej lub wyższej, do czasu ukończenia szkół.

§ 3. Diety należą się również za niedzielę i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia.

§ 4. 1) Jeżeli w czasie podróży służbowej lub delegacji funkcjonariusz administracji lasów państwowych zachoruje, diety należą się również przez czas choroby. Chorobę należy udowodnić świadectwem lekarskim.

2) Przepisu ust. I nie stosuje się jeżeli funkcjonarjusz został umieszczony w szpitalu na koszt Skarbu Państwa.

§ 5. Funkcjonariusze administracji lasów państwowych otrzymują diety w wysokości:

1. pobierający uposażenie według grup — 7 — i wyższych 225.— zł.

2. pobierający uposażenie według grup — 8 — i niższych 200. — zł.

§ 6. 1. Diety zmniejsza się:
o 35% — jeżeli funkcjonariusz korzysta w czasie podróży służbowej lub — delegacji z wyżywienia w stołówce, przeznaczonej dla funkcjonarjuszów administracji lasów państwowych,
o 15% — jeżeli funkcjonarjusz otrzymuje w tym czasie bezpłatnie mieszkanie służbowe.

Postanowienia ustępu I mają zastosowanie przy podróżach trwających ponad 5 dni.

§ 7. 1. Jednostką obliczenia diet jest 24 godzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego do chwili powrotu do tego miejsca.

2. Jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa dłużej niż 24 godziny, należy się za końcowy okres czasu:
ponad 6 do 12 godzin — 50% diety
„ 12 do 18 „ — 75% diety
„ 18 godzin — całe diety.

3. Jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa krócej niż 24 godziny, należy się za okres czasu:
ponad 6 do 12 godzin — 50% diety,
„ 12 do 18 „ — 75% diety,
„ 18 godzin — całe diety.

§ 8. 1. Przy przejeździe środkami lokomocji, mającymi rozkład jazdy (np. kolej, samolot), początek przejazdu liczy się od ustalonego w rozkładzie jazdy, początek przejazdu liczy się od chwili ruszenia z miejsca. Powyższą zasadę należy stosować odpowiednio także do oznaczenia czasu zakończenia przejazdu z tym wyjątkiem, że opóźnienie środka lokomocji mającego rozkład jazdy, może być brane w rachubę tylko w przypadku, gdy wynosi więcej niż 1 godzinę. Gdy przejazd odbywa się różnymi środkami lokomocji, należy do czasu trwania przejazdu wliczać również przerwy między przejazdami poszczególnymi środkami lokomocji.

§ 9. W razie awansu funkcjonariusza administracji lasów państwowych należą mu się wyższe diety od dnia, od którego służy mu prawo do wyższego uposażenia.

§ 10. 1. W przypadku delegacji wypłaca się całe diety przez pierwsze dwa tygodnie, licząc od dnia następnego po dniu przybycia na miejsce delegacji, przez następne 6 tygodni — diety zmniejszone o 30%, a po upływie tego czasu — zmniejszone o 40%.

2. W czasie odbywania podróży służbowych w ciągu pierwszych 2 tygodni delegacji, nie wlicza się do tego okresu dni przebytych w podróży, a diety należą się tylko za czas podróży.

§ 11. 1. Jeżeli w czasie delegacji funkcjonariusz odbywa podróż służbową trwającą ponad 6 godzin do miejscowości położonej poza miejscem delegacji, uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji do wysokości całej diety, o ile diety te wypłacane są w wymiarze zmniejszonym.

2. W razie podróży służbowej z miejsca delegacji d ozwykłego miejsca służbowego diety nie służą za czas trwania pobytu w zwykłym miejscu służbowym.

§ 12. Pozostającemu w delegacji nie przysługuje prawo do diet za czas urlopu.

O ile korzystający w czasie delegacji z urlopu wypoczynkowego lub zdrowotnego wyjeżdża na czas tego urlopu do miejscowości zwykłego miejsca służbowego należy mu przyznać zwrot kosztów jazdy tam i z powrotem, według zasad obowiązujących przy przejazdach służbowych.

§ 13. Podróże służbowe, odbyte w czasie delegacji, nie przerywają biegu okresu delegacji (§ 10).

§ 14. W razie przeniesienia funkcjonariusza do miejscowości, do której był uprzednio delegowany, służy mu, oprócz należności z tytułu przeniesienia, zwrot kosztów przejazdu do miejscowości, w której miał stały przydział służbowy i z powrotem oraz diety za czas przejazdu, o ile przejazd ten jest konieczny w celu uregulowania spraw, wynikających wskutek przeniesienia.

§ 15. Jeżeli cały urząd zostaje przeniesiony czasowo do innej miejscowości, stosuje się przepisy o delegacji.

§ 16. Praktykantom przeniesionym na inne miejsce służbowe w celu odbycia dalszej praktyki służy jedynie zwrot kosztów podróży i diety wyłącznie za czas przejazdu.

§ 17. Funkcjonariusz niższy kolejek leśnych w razie delegowania jego do czasowego pełnienia służby na innej kolejce leśnej, podlegającej temu samemu zarządowi, co kolejka, na której pełni służbę stale, otrzymuje przez cały czas delegacji diety zmniejszone o 50%.

§ 18. Delegacja może trwać najwyżej pół roku. Przedłużenie delegacji ponad ten okres czasu może nastąpić jedynie w przypadkach wyjątkowych, uzasadnionych ważnymi względami służbowymi, na mocy decyzji Ministra Leśnictwa.

§ 19. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje cenę biletu jazdy koleją, samolotem, statkiem oraz koszty przejazdu innymi środkami lokomocji, koszty przewozu bagażu podróżnego oraz ryczałt na pokrycie kosztów dojazdu do dworca (stacji, przystani) i z dworca (stacji, przystani).

§ 20. Przy przejazdach należy posługiwać się najtańszymi środkami komunikacji. Użycie droższego środka lokomocji dozwolone jest w przypadkach nagłych, gdy wskutek opóźnienia przyjazdu interes publiczny byłby narażony na szkodę lub jeżeli spowoduje to oszczędność na dietach w rozmiarach, przewyższających koszt użycia droższego środka komunikacji.

§ 21. 1. Funkcjonariuszowi, który użył droższego środka komunikacji o ile nie był do tego uprawniony, zwraca się koszty przejazdu tylko w wysokości, należnej na pdstawie rozporządzenia niniejszego.

2. Przepis ustępu 1 stosuje się odpowiednio w przypadkach przejazdu klasą, do użycia której funkcjonariusz nie był uprawniony.

§ 22. W razie przeniesienia funkcjonariusza do innej miejscowości członkom jego rodziny służy prawo użycia takiego samego środka komunikacji i w tej samej klasie, co przeniesionemu.

§ 23. 1. Przy przejazdach koleją, samolotem, samochodem, statkiem lub innymi środkami komunikacji zwraca się faktycznie zapłaconą cenę biletów.

2. Osoby, korzystające z ulg w przejazdach państwowymi lub zarządzanymi przez Państwo środkami komunikacji, otrzymują tylko zwrot ceny ulgowej.

§ 24. 1. Prawo przejazdu 2 klasą pociągów służy funkcjonariuszom, pobierającym uposażenie według grupy 8 i wyższych, oraz osobom towarzyszącym służbowo przy przejazdach szefów władz naczelnych, przedstawicieli Państw obcych i t. p.

2. Prawo przejazdu 3 klasą pociągu służy osobom niewymienionym w ust. 1-szym. Jeżeli jednak przejazd pociągiem ma trwać dłużej niż 18 godzin, lub odbywać się między 21 a 6 godziną i trwa dłużej niż 6 godzin, władza zarządzająca podróż służbową może zezwolić na korzystanie z przejazdu 2 klasą.

§ 25. 1. Z reguły zwraca się koszt przejazdu pociągiem osobowym. Zwrot kosztów przejazdu pociągiem pośpiesznym następuje tylko wtedy, gdy władza zarządzająca podróż służbową zezwoli na przejazd takim pociągiem.

2. Przeis ust. 1 stosuje się odpowiednio do zwrotu ceny miejscówki.

3. Jeżeli zaszła potrzeba przejazdu pociągiem pośpiesznym, w którym nie ma 3 klasy, funkcjonariusz mający prawo do zwrotu kosztów przejazdu tylko 3 klasą, otrzymuje zwrot ceny biletu klasy 2-ej.

§ 26. Zwrot kosztów jazdy samolotem następuje w przypadkach, w których władza zarządzająca podróż służbową ze względu na ważność i nagłość sprawy zezwoli na użycie tego środka komunikacji.

§ 27. Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy, zwraca się cenę biletu I klasy tym osobom, które w czasie jazdy koleją mają prawo do biletu 2 klasy, cenę zaś biletu 2 klasy tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo do biletu 3 klasy.

§ 28. 1. Przy przejazdach kołowych, dokonanych także i własnymi środkami lokomocji zwraca się w miejscowościach, w których obowiązują zatwierdzone przez władze taryfy najmu koni lub samochodu, ceny podane w taryfie. W miejscowościach

nieposiadających takich taryf zwraca się cenę najmu koni lub samochodu na podstawie dołączonego przez rachunkozdawcę do rachunku własnoręcznego oświadczenia, podającego oprócz zapłaconej ceny także i ilość kilometrów odbytej drogi kołowej z uwzględnieniem miejscowości początkowej i końcowej. W razie wątpliwości, czy zapłacona cena odpowiada miejscowym stosunkom, może władza zasięgnąć informacji odnośnego Magistratu (Zarządu Gminnego) i zależnie od otrzymanej informacji odpowiednio zmniejszyć kwoty najmu koni względnie samochodu.

Wydatek na najem koni i samochodu zwraca się tylko, jeżeli nie ma możności przejazdu tańszym środkiem lokomocji, jak kolejami wszelkiego rodzaju, statkami, autobusami i t. p.

2. Przy wspólnych podróżach kołowych wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód osobowy na trzy osoby. W razie równoczesnego przewozu większej ilości bagażu podróżnego, aktów i instrumentów lub narzędzi wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód na dwie osoby, a w wyjątkowych przypadkach — na jedną osobę.

3. Koszty wspólnej podróży kołowej zalicza jeden z biorących udział w tej podróży, zazwyczaj osoba, której przysługują wyższe diety.

§ 29. Jeżeli drogę odbyto w całości lub częściowo pieszo, rowerem, małolitrażowym motocyklem, przyznaje się kwotę zł 5.— za każdy kilometr, o ile nie można było odbyć tej drogi tańszym środkiem lokomocji, jak kolejami wszelkiego rodzaju, statkami, autobusami i t. p.

§ 30. 1. Zwraca się koszty przewozu koleją, samochodem, statkiem lub innym środkiem komunikacji, z wyłączeniem samolotu, osobistego bagażu podróżnego o wadze:

1) do 30 kg — przy podróżach służbowych (komisjach) trwających dłużej niż 14 dni,

2) do 60 kg — przy podróżach służbowych oraz delegacjach, trwających dłużej niż 30 dni.

2. Jeżeli do spełnienia czynności urzędowych konieczne jest zabranie ze sobą bagażu służbowego, jak: akt, narzędzi, instrumentów zwraca się wszystkie koszty jego przewozu.

§ 31. 1. Funkcjonariuszowi przyznaje się w gminach miejskich na koszty dojazdu do dworca kolejowego, przystani ,stacji autobusowej lub lotniczej jak również przejazdu z jednego dworca (przystani, stacji) do drugiego, za każdy dojazd lub odjazd ryczałt w wysokości 25 zł.

2. W przypadku, gdy podróż służbowa odbywa się do kilku miejscowości, przyznaje się ryczałt za dojazdy w każdej miejscowości.

3. O ile odległość od gmachu urzędu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej wynsi więcej niż 4 klm można stosować przepis § 28.

4. Ryczałt nie należy się, gdy dojazd odbywa się służbowym środkiem lokomocji.

5. Przepis ust. 1 niniejszego § nie ma zastosowania w przypadkach podróży służbowej i delegacji funkcjonariuszów, którzy otrzymują ryczałt na utrzymanie środków lokomocji, o ile idzie o dojazd do dworca (przystani, stacji) ze zwykłego miejsca służbowego i z powrotem do tego miejsca, o ile odległość nie jest większa od ustalonej w § 42 niniejszego rozporządzenia przy podróżach tych funkcjonariuszów poza teren powierzony im do administrowania.

§ 32. 1. Za czynności komisyjne w miejscowościach, położonych bliżej niż 4 klm od budynku, w którym mieści się urząd, nie należą się ani koszty podróży, ani diety.

2. W razie konieczności przewiezienia bagażu służbowego (§ 30) koszty przewozu zwraca się bez względu na odległość.

§ 33. Przy komisjach miejscowych w miastach, mających ponad 50000 mieszkańców, zwraca się faktycznie poniesione koszty przejazdu, o ile odległość z miejsca komisyjnego od gmachu urzędu wynosi więcej niż 4 klm.

Do przewozu bagażu służbowego stosuje się odpowiednio § 30 ust. 2.

§ 34. W razie przeniesienia urzędników, niższych funkcjonariuszów z urzędu do innej miejscowości przyznaje się poza dietami i zwrotem kosztów przejazdu, na pokrycie wszystkich wydatków połączonych z przesiedleniem: samotnemu 50%, a utrzymującemu rodzinę — 100% jednomiesięcznego uposażenia.

§ 35. 1. Za podstawę obliczenia ryczałtu służy uposażenie za miesiąc, w którym nastąpiło zgłoszenie się do służby w nowym miejscu służbowym.

2. Przez uposażenie miesięczne rozumie się wszystkie kwoty wypłacone za dany miesiąc z tytułu uposażenia służbowego bez potrąceń.

3. W razie przeniesienia połączonego z awansem za podstawę obliczenia ryczałtu bierze się nowe wyższe uposażenie tylko w tym wypadku, gdy zgłoszenie się na nowym miejscu służbowym nastąpiło w miesiącu, w którym zgodnie z art. 26 lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o uposażeniu funkcjonariuszów administracji lasów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 67) przeniesiony funkcjonariusz nabył już prawo do otrzymania wyższego uposażenia wskutek awansu.

§ 36. Ryczałt za przeniesienie nie należy się w przypadkach przeniesienia nie mogącego wywołać potrzeby przesiedlenia się, jako to: przeniesienie funkcjonariusza lub całego urzędu do miejsco-

wości, w której funkcjonariusz dotychczas mieszkał i skąd dojeżdżał do swego miejsca służbowego.

§ 37. 1. Przeniesionemu zwraca się ponadto koszty przewozu urządzenia domowego kolejowymi pociągami towarowymi lub statkami towarowymi lub samchodami używanymi w komunikacji państwowej lub pozostającymi pod zarządem Państwa.

2. Jeżeli z przyczyn od przeniesionego niezależnych nie może nastąpić przewóz w sposób określony w ust. 1, zwraca się koszty przewozu dokonane innymi środkami komunikacji, jednak samotnemu — tylko urządzenie pokoju, a utrzymującemu rodzinę — tylko urządzenie kojou i kuchni. Zwrot kosztów przewiezienia reszty urządzenia domowego następuje według zasad określonych w ustępie poprzedzającym.

3. Przepisy § 20, 21, 23 ust. 2, § 34 i 36 stosuje się odpowiednio.

§ 38. W razie przeniesienia funkcjonariusza na własną prośbę nie służą mu żadne należności, mogą one jednak być przyznane w całości lub w części według uznania właściwej władzy naczelnej.

§ 39. Do miejsca, gdzie mają być pełnione czynności służbowe, należy zdążać bez żadnej przerwy i to bez względu na odległość.

Rozpoczętej podróży służbowej nie wolno przerywać inaczej, jak tylko z ważnych przyczyn, które muszą być szczegółowo uzasadnione. Przy przejazdach kołowych, odbywanych jednym ciągiem bez przerwy, należy się w zasadzie odbyć co najmniej 35 klm drogi w jednym dniu. Zresztą należy używać tylko takich środków komunikacji, które nie powodując niepotrzebnej zwłoki w osiągnięciu celu podróży, połączone są z najmniejszymi kosztami dla Skarbu Państwa.

§ 40. 1. W razie przeniesienia z urzędu do innej miejscowości, funkcjonariuszom, uprawnionym do bezpłatnego użytkowania gruntów państwowych gospodarstwa leśnego zwraca się 50% kosztów przewozu inwentarza gospodarczego w jednym wagonie pociągu towarowego.

2. W razie przeniesienia funkcjnariuszów wymienionych w ust. 1 na własną prośbę mają do nich zastosowanie przepisy § 38 niniejszego rozporządzenia.

§ 41. Przy przeniesieniach w obrębie nadleśnictwa nie wypłaca się funkcjonariuszom ryczałtu określonego w § 34. Przy przeniesieniach takich zwraca się funkcjonariuszom pełne koszty przewozu urządzenia domowego oraz połowę kosztów przewozu inwentarza gospodarczego, o ile zachodzi przypadek przewidziany w § 40, nie tylko środkami transportowymi wymienionymi w ust. 1 § 37, lecz również samochodami ciężarowymi i podwodami.

§ 42. Podróży służbowych w rozumieniu niniejszego rozporządzenia nie stanowi:

1) podróże nadleśniczych na teren powierzonego im nadleśnictwa, poza teren zaś nadleśnictwa, o ile odbywają się one w odległości do 20 klm od budynku nadleśnictwa;

2) podróże leśniczych na teren powierzonego im leśnictwa, poza teren zaś leśnictwa, o ile odbywają się one do nadleśnictwa, w innych zaś przypadkach, gdy odległość od mieszkania służbowego nie wynosi 15 klm;

3) niżej wymienione podróże gajowych i strażników:

a) obchody powierzonego im obszaru dokonane w myśl instrukcji służbowych,

b) podróże celem stawiennictwa w sprawach służbowych u leśniczego,

c) podróże celem stawiennictwa w sprawach służbowych w nadleśnictwie, o ile odbywają się one w odległości do 10 klm od mieszkania służbowego,

d) podróże w przypadku wezwania do udzielenia pomocy w adminstracji lub w ochronie lasu na terenie nadleśnictwa, w którym pełnią służbę oraz poza teren tego nadleśnictwa w odległości 5 klm od mieszkania służbowego, o ile powrót do miejsca zamieszkania jest możliwy w tym samym dniu;

4) podróże innych funkcjonariuszów, pełniących służbę w nadleśnictwie, odbywane na teren nadleśnictwa, o ile powrót do miejsca zamieszkania jest możliwy w tym samym dniu;

5) podróże funkcjoriuszów kolejek leśnych, odbywane w obrębie kolejek leśnych, na których pełnią służbę, o ile powrót do miejsca zamieszkania możliwy jest w tym samym dniu.

Przez teren nadleśnictwa względnie leśnictwa rozumie się teren obiektów, powierzonych nadleśniczemu względnie leśniczemu do administrowania.

Funkcjonariuszom, wymienionym w ust. pkt. 4) i 5), zwraca się, o ile zaszła konieczność użycia przy podróży środków lokomocji, udowodniony koszt użycia takich środków według przepisów niniejszego rozporządzenia.

Poza przypadkami, wymienionymi w ust. 1), przysługują funkcjonariuszom w tym ustępie wymienionym, w razie podróży służbowych należności, przewidziane w niniejszm rozporządzeniu.

Przepisy niniejszego paragrafu, dotyczące funkcjonariuszów nadleśnictw, mają odpowiednie zastosowanie do funkcjonariuszów, pełniących służbę w Parkach Narodowych i gospodarstwach, stanowiących jednostki organizacyjno-szczególne.

Przepisy niniejszego paragrafu, dotyczące funkcjonariuszów kolejek leśnych, stosuje się odpowiednio do funkcjonariuszów pełniących służbę przy urzędzeniach spławowych.

§ 43. Nadleśniczowie i leśniczowie otrzymują na utrzymanie środków lokomocji do wyjazdów służbowych ryczałt w wysokości, którą określa Minister Leśnictwa w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Minister Leśnictwa może w porozumieniu z Ministrem Skarbu przyznać ryczałt na wyjazdy służbowe również adiunktom leśnym oraz innym funkcjonariuszom, pełniącym służbę w nadleśnictwach i funkcjonariuszom, pełniącym służbę w Parkach Narodowych i gospodarstwach, stanowiących jednostki organizacyjno-szczególne, jeżeli jest to uzasadnione potrzebami służby. Ryczałt należy się za czas od dnia objęcia obowiązków służbowych do dnia zwolnienia z obowiązków służbowych na danym stanowisku.

Ryczałt płatny jest miesięcznie z góry. Przy obliczeniu ryczałtu za okresy mniejsze niż miesiąc, przyjmuje się jako wysokość dzienną 1/30 część ryczałtu miesięcznego.

§ 44. Przepisy § 42 i 43 mają zastosowanie równie do funkcjonariuszów, którzy pełnią obowiązki, przywiązane do stanowisk, wymienione w tych §§.

Funkcjonariuszowi, któremu zlecono czasowe zastępstwo funkcjonariusza pobierającego ryczałt, wypłaca się ryczałt przewidziany w § 43, o ile zastępstwo trwa dłużej niż 7 dni i o ile funkcjonariusz zastępowany nie zostawił zastępcy do dyspozycji swego środka lokomocji. Równocześnie wstrzymuje się na czas zastępstwa wypłatę ryczałtu funkcjonariuszowi zastępowanemu.

§ 45. 1. Wypłata należności z tytułu podróży służbowych, delegacji i przeniesienia następuje na podstawie rachunku. W rachunku należy określić dokładnie żądane należności i uzasadnić każdą jego pozycję przez szczegółowe przytoczenie okoliczności usprawiedliwiających wydatek oraz dołączyć wszelkie dokumenty, dotyczące sum wydatkowanych, jako to: kupon uprawniający do zajęcia miejsca w wagonie sypialnym lub w samolocie, list przewozowy dotyczący przewozu urządzenia domowego.

2. Jeżeli użycie droższego środka komunikacji lub przejazdu droższą klasą zależy od zezwolenia władzy zarządzającej podróż, zezwolenie to winno być potwierdzone na rachunku kosztów lub dołączonym do niego dokumencie.

3. O ile uzyskanie dokumentu, dotyczącego wydatku na kwotę nieprzekraczającą 100.— zł. natrafia na znaczne trudności, wydatek ten można uznać i bez dołączenia dokumentu, usprawiedliwiającego wydatek. W tym przypadku funkcjonariusz dołącza do rachunku własnoręczne oświadczenie o dokonanym wydatku i powodach uzasadniających trudności uzyskania rachunku.

§ 46. Wypłata diet i kosztów przejazdu członków rodziny przeniesionego następuje dopiero po udowodnieniu, że członkowie rodziny rzeczywiście przybyli do nowego miejsca służbowego.

§ 47. 1. Wszelkie rachunki diet i kosztów przejazdu z tytułu podróży służbowych, krótkotrwałej delegacji i przeniesień powinny być przedstawione w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po odbyciu podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia, rachunki zaś kosztów przewozu urządzenia domowego — w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po dokonaniu przewozu urządzenia domowego.

2. Rachunki delegacji trwających dłużej niż 30 dni należy przedstawić za każdy miesiąc kalendarzowy z dołu w ciągu pierwszych 8 dni następującego miesiąca kalendarzowego.

§ 48. Każdy rachunek kosztów podróży służbowej musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej podróż lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacji.

§ 49. 1. W przypadkach podróży służbowej lub delegacji diety i zwroty kosztów podróży powinna wypłacać ta władza, która zarządziła podróż służbową lub delegację.

2. W wypadkach przeniesień wszelkie należności z tego tytułu wypłaca ten urząd, do którego funkcjonariusz został przeniesiony. Jednak zaliczkę na powyższe koszty przeniesiony może uzyskać z urzędu, z którego został przeniesiony.

§ 50. 1. Funkcjonariuszom, udającym się w podróż służbową, służy prawo do zaliczki nie przekraczającej przypuszczalnych kosztów przejazdu i należnych diet.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do należności z tytułu delegacji i przeniesienia oraz często powtarzających się komisji miejscowych.

3. Władza zarządzająca podróż służbową kilku osób, które mają odbywać ją razem i w tym samym celu, może wydać zaliczkę do rąk jednej z tych osób. W tym przypadku funkcjonariusz odbierający zaliczkę odpowiada za prawidłowe jej zużycie i on jest zobowiązany przedstawić rachunek.

§ 51. W przypadkach, w których podróże służbowe trwają dłuższy okres czasu lub stale się powtarzają, Minister Leśnictwa może przyznać za zgodą Ministra Skarbu, zamiast kosztów przejazdu i diet, ryczałt płatny z góry wraz z uposażeniem.

§ 52. W razie podróży służbowych poza granice Państwa funkcjonariusze administracji lasów pań-

stwowych będą otrzymywali należności według zasad, odnoszących się do funkcjonariuszów państwowych.

§ 53. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 8 października 1945 roku.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą postanowienia rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 19.XII.1934 r. (Monitor Polski Nr 8 z dnia 10.I.1935 r.) wraz z wszystkimi późniejszymi zmianami.

Za zgodność: Minister:
Naczelnik Kancelarii: *(—) St. Tkaczow*

8

TYMCZASOWY STATUT ORGANIZACYJNY MINISTERSTWA LEŚNICTWA

§ 1. Ministerstwo Leśnictwa dzieli się na: 6 Departamentów I — Ekonomiczny, II — Organizacji i Kadr, III — Zagospodarowania Lasów, IV — Użytkowania i Zbytu Drewna, V — Użytków Ubocznych i Gospodarstw Nieleśnych, VI— Przetwórczego Przemysłu Drzewnego; 5 Biur — 1) Finansowe, 2) Prawne, 3) Techniczne, 4) Gospodarcze, 5) Inspekcji i Kontroli oraz Gabinet Ministra i Instytut Badawczy Leśnictwa.

§ 2. Gabinet Ministra załatwia sprawy ogólne, wynikające ze stosunku Ministra do Głowy Państwa, ciał ustawodawczych, naczelnych władz i urzędów, oraz instytucyj i osób, o ile sprawy te nie należą do zakresu działania innych Departamentów i Biur; prowadzi ewidencję konferencyj i korespondencję Ministra.

W skład gabinetu Ministra wchodzi kancelaria Ministerstwa wraz z archiwum i biblioteką.

§ 3. DEPARTAMENT EKONOMICZNY prowadzi politykę gospodarczą w zakresie ogólnych celów i opłacalności gospodarstwa leśnego, ustala wytyczne produkcji leśnej, przemysłowej i obrotu materiałami drzewnymi, obejmuje sprawy ogólnego planowania gospodarczego w zakresie leśnictwa, koordynuje całokształt prac gospodarczych w oparciu o materiały statystyczne i kalkulacje ekonomiczne, opracowuje problemy pracy i płacy oraz opieki nad pracownikiem, obejmuje sprawy propagandy za pośrednictwem prasy, radia, organizacji wystaw i pokazów.

Departament Ekonomiczny składa się z 4-ch Wydziałów:

1. Polityki Gospodarczej
2. Planowania
3. Socjalnego
4. Propagandy i Prasy.

§ 4. DEPARTAMENT ORGANIZACJI I KADR. obejmuje sprawy; ustroju leśnictwa, opracowania podstaw prawnych ustroju i działalności Ministerstwa Leśnictwa oraz wszystkich organów Administracji Lasów Państwowych, organizacji Ministerstwa i Administracji L. P., przedmiotowego i terytorialnego zakresu działania władz leśnych wszystkich instancyj, ustalania etatów osobowych, prowadzenia polityki personalnej, uposażeń, ubezpieczeń społecznych i emerytur pracowników, szkolenia i dokształcania zawodowego.

Departament Organizacji i Kadr składa się z 3-ch Wydziałów:

1. Organizacyjnego
2. Osobowego
3. Oświaty Zawodowej.

§ 5. DEPARTAMENT ZAGOSPODAROWANIA LASÓW obejmuje sprawy; rejestru i regulacji stanu posiadania, ustalania i ewidencji powierzchni leśnej i nieleśnej, sporządzania planów gospodarstw leśnych, planowania hodowlanego, odnowienia i pielęgnowania lasu; nasiennictwa leśnego, zalesiania nieużytków, ochrony lasów, opieki i nadzoru nad lasami niepaństwowymi oraz ewidencji i ochrony zabytków przyrody.

Departament Zagospodarowania Lasów składa się z 5-ciu Wydziałów:

1. Stanu posiadania
2. Urządzenia Gospodarstwa Leśnego
3. Hodowli i Ochrony Lasu
4. Lasów Niepaństwowych
5. Ochrony przyrody.

§ 6. DEPARTAMENT UŻYTKOWANIA I ZBYTU DREWNA obejmuje; sprawy eksploatacji lasu, przerobu ręcznego materiałów drzewnych w lesie, transportu drewna, sprawy produkcji w zakładach przemysłu drzewnego wyrabiających półfabrykat, a wchodzących w skład Państwowego Gospodarstwa Leśnego, lub pozostających w jego zarządzie oraz związanych z nimi zakładach dodatkowych; nadzór nad eksploatacją lasów niepaństwowych oraz nad działalnością zakładów przemysłu drzewnego, pozostających we władaniu niepaństwowym; sprawy zbytu materiałów drzewnych i produktów własnych zakładów przemysłowych oraz sprawy obrotu tymi artykułami w Kraju wogóle.

Departament Użytkowania i Zbytu Drewna składa się z 6-ciu Wydziałów:

1. Ogólnego
2. Eksploatacji Lasu
3. Transportowego
4. Tartaków
5. Fabryk Sklejek, Oklein i Płyt
6. Zbytu,

§ 7. DEPARTAMENT UŻYTKÓW UBOCZNYCH I GOSPODARSTW NIELEŚNYCH obejmuje sprawy związane z ubocznym użytkowaniem lasu, chemiczną przeróbką drewna i użytków ubocznych; sprawy zagospodarowania, melioracji i eksploatacji gospodarstw nieleśnych wchodzących w skład gospodarstwa leśnego, gospodarki łowieckiej i rybackiej oraz bytu wszelkich produktów pozyskanych w zakresie swego gospodarczego działania.

Departament Użytków Ubocznych i Gospodarstw Nieleśnych składa się z 4-ch Wydziałów:

1. Chemicznego Przerobu Drewna i Użytków ubocznych
2. Gospodarstw Nieleśnych i Melioracji
3. Łowiectwa
4. Rybactwa.

§ 8. DEPARTAMENT PRZETWORCZEGO PRZEMYSŁU DRZEWNEGO obejmuje kierownictwo całokształtu spraw przemysłu opartego o półfabrykatach, lub surowiec drzewny, produkującego fabrykaty nie ulegające dalszej przeróbce, a pozostającego pod zarządem Ministerstwa Leśnictwa oraz spraw zbytu produktów tego przemysłu.

Departament Przetwórczego Przemysłu Drzewnego składa się z 4-ch Wydziałów:

1. Ogólnego
2. Przemysłu Stolarskiego i Meblarskiego
3. Różnego Przemysłu Drzewnego
4. Zbytu.

Sprawa utworzenia Departamentu Przetwórczego Przemysłu Drzewnego będzie aktualną po przejęciu przez Ministerstwo Leśnictwa od Ministerstwa Przemysłu Centralnego Zarządu Przemysłu Drzewnego.

§ 9. BIURO FINANSOWE: zakresem swego działania obejmuje sprawy planowania i prowadzenia gospodarki pieniężnej Lasów Państwowych oraz czuwania nad jej równowagą, zarządzania funduszami i kredytami bankowymi, ustalania zasad budżetowania, sporządzania ogólnego planu finansowo-gospodarczego Lasów Państwowych i budżetu Ministerstwa , zatwierdzania planów finansowogospodarczych dla organów podległych, organizacji księgowości i sprawozdawczości rachunkowej, prowadzenia ogólnej rachunkowości Lasów Państwowych i Ministerstwa, ustalania zasad i organizacji rozrachunków w organach podległych, prowadzenia rozrachunków centralnych, ustalania zasad ewidencji majątku bilansowego, dopisywania, odpisywania i amortyzacji inwentarza, wykonywanie nadzoru nad wymienionymi czynnościami w organach podległych oraz prowadzenia likwidatury i kasy Ministerstwa.

Biuro Finansowe składa się z 3-ch Wydziałów:

1. Gosodarki Pieniężnej i Budżetu
2. Księgowości
3. Rozrachunkowego

oraz 2-ch samodzielnych referatów:

1. Likwidatury i Kasy
2. Ewidencji Majątku Bilansowego.

§ 10. BIURO PRAWNE opracowuje, współdziała przy opracowaniu i opiniuje projekty wniosków prawodawczych, umów, zobowiązań i wszelkich aktów prawnych, załatwia sprawy hipoteki, katastru oraz obciążeń podatkowych i ubezpieczeniowych, redaguje Dziennik Urzędowy Ministerstwa Leśnictwa i czuwa nad przestrzeganiem przepisów prawnych w działalności wszystkich jednostek organizacyjnych.

Biuro Prawne składa się z 1-go Wydziału:

1. Ogólnego

oraz 2-ch samodzielnych referatów:

1. Legislacyjnego
2. Podatków i Ubezpieczeń.

§ 11. BIURO TECHNICZNE działalnością swoją obejmuje sprawy planowania technicznego i nadzoru nad budownictwem administracyjnym, przemysłowym i transportowym; projektowania urządzeń technicznych w zakładach przemysłowych; konserwacji dróg i kolejek leśnych, urządzeń komunikacyjnych oraz wszelkich środków transportowych; nadzoru technicznego nad środkami transportu i lokomocji.

Biuro Techniczne składa się z 2-ch Wydziałów:

1. Budownictwa
2. Urządzeń Przemysłowych.

§ 12. BIURO GOSPODARCZE zakresem swego działania obejmuje sprawy zaopatrzenia gospodarstwa leśnego w inwentarz ruchomy, narzędzia, artykuły techniczne i materiały pomocnicze; aprowizacje pracowników Ministerstwa i jednostek podległych; intendentury i środków lokomocji Urzędu Ministerstwa, oraz sprawy bezpieczeństwa i ochrony mienia Państwowego Gospodarstwa Leśnego.

Biuro Gospodarcze składa się z 1-go Wydziału:

1. Zakupów

1-go samodzielnego referatu

1. Aprowizacyjnego

oraz Intendentury
Inspektoratu Straży LeŚnej
i Inspektoratu Pożarnictwa.

§ 13. BIURO INSPEKCJI I KONTROLI obejmuje sprawy inspekcjonowania, koordynacji, nadzoru i oceny całości prac wszystkich komórek organizacyjnych Ministerstwa, urzędów podległych, przedsiębiorstw związanych z Lasami Państwowymi w zakresie czynności powierzonych im przez Ministerstwo Leśnictwa oraz organy Ministerstwu podległe; kontroli gospodarki materiałowej i pieniężnej wymienionych jednostek i urzędów.

Biuro Inspekcji i Kontroli składa się z 2-ch Wydziałów:

1. Inspekcji
2. Kontroli.

§ 14. INSTYTUT BADAWCZY LEŚNICTWA rozwiązuje na drodze naukowej praktyczne zagadnienia gospodarstwa leśnego.

Instytut Badawczy Leśnictwa działa na podstawie osobnego statutu organizacyjnego określonego przez Ministra Leśnictwa.

§ 15. MINISTER LEŚNICTWA określi szczegółowy regulamin i podział czynności Ministerstwa.

SCHEMAT ORGANIZACYJNY MINISTERSTWA LEŚNICTWA

MINISTER LEŚNISTWA
VICEMINISTER
GABINET MINISTRA

DEPARTAMENT EKONOMICZNY

Wydział Polityki Gospodarczej
„ Planowania
„ Socjalny
„ Propagandy i Prasy.

DEPARTAMENT ORGANIZACJI I KADR

Wydział Organizacyjny
„ Osobowy
„ Oświaty Zawodowej.

DEPARTAMENT ZAGOSPODAROWANIA LASÓW

Wydział Stanu Posiadania
„ Urządzenia Gospodarstwa Leśnego
„ Hodowli i Ochrony Lasu
„ Lasów Niepaństwowych
„ Ochrony Przyrody.

DEPARTAMENT UŻYTKOWANIA I ZBYTU DREWNA

Wydział Ogólny
„ Eksploatacji Lasu
„ Transportowy
„ Tartaków
„ Fabryk Sklejek, Oklein i Płyt
„ Zbytu.

DEPARTAMENT UŻYTKÓW UBOCZNYCH I GOSPODARSTW NIELEŚNYCH

Wydział Chemicznego Przerobu Drewna i Użytków Ubocznych
„ Gospodarstw Nieleśnych i Melioracji
„ Łowiectwa
„ Rybactwa

DEPARTAMENT PRZETWÓRCZEGO PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

Wydział ogólny
Przemysłu Stolarskiego i Meblarskiego
„ Różnego Przemysłu Drzewnego
„ Zbytu

BIURO FINANSOWE

Wydział Gospodarki Pieniężnej i Budżetu
„ Księgowości
„ Rozrachunkowy
Referat Likwidatury i Kasy
„ Ewidencji Majątku Bilansowego

BIURO PRAWNE

Wydział Ogólny
Referat Legislacyjny
„ Podatków i Ubezpieczeń

BIURO TECHNICZNE

Wydział Budownictwa
„ Urządzeń Przemysłowych

BIURO GOSPODARCZE

Wydział Zakupów
Referat Aprowizacyjny
Intendentura
Inspektorat Straży Leśnej
„ Pożarnictwa

BIURO INSPEKCJI I KONTROLI

Wydział Inspekcji
„ Kontroli

INSTYTUT BADAWCZY LEŚNICTWA

Minister:
(—) St. Tkaczow

9

ZARZĄDZENIE MINISTERSTWA LEŚNICTWA

z dnia 21 marca 1946 r. Znak: II/Org. 002/14

w sprawie wewnętrznej organizacji dyrekcji lasów państw.

Jak wynika z nadsyłanych do Ministerstwa sprawozdań z działalności, wniosków dotyczących obsady personalnej, projektów regulaminu i t. p. nie wszystkie Dyrekcje w jednakowej mierze stosują się do zarządzeń Ministerstwa w sprawie wewnętrznej organizacji dyrekcji lasów państwowych.

W związku z powyższym Ministerstwo, nawiązując do pism z dni. 12 i 22 października 1945 r. Znak II/Org./002, wyjaśnia, że struktura organizacyjna dyrekcji lasów państwowych zasadniczo opierać się powinna na zarządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dn. 12 lutego 1934 roku o wew-

nętrznej organizacji dyrekcji lasów państwowych (M. P. Nr. 41, poz. 55 z dn. 20 lutego 1934 r.). Według tego zarządzenia organizacja wewnętrzna dyrekcji lasów państwowych została ustalona w sposób następujący: Dyrekcja lasów państwowych dzieli się na jednostki organizacyjne, podległe bezpośrednio Dyrektorowi Lasów Państwowych:

Biuro organizacji i inspekcji
„ produkcji drzewa
„ użytkowania i zbytu drewna
„ użytków ubocznych i gospodarstw nieleśnych
„ prawne
„ finansowe
„ techniczne
Oddział osobowy oraz
Sekretariat dyrekcji

Zgodnie z wyżej powołanym zarządzeniem (statutem) w poszczególnych biurach mogły być tworzone za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych oddziały.

Na tej podstawie zostały ustalone w drodze zatwierdzonego przez Ministra Rolnictwa i Ref. Rolnych w dniu 18 października 1934 r. regulamin dyrekcji lasów państwowych Oddział urządzenia gospodarstwa leśnego oraz Oddział hodowli i ochrony lasu w Biurze Produkcji Drzewa, Oddział eksploatacyjno-handlowy i Oddział przemysłowo-handlowy w Biurze Użytkowania i Zbytu Drewna, Oddział budownictwa, Oddział urządzeń mechanicznych w Biurze Technicznym, oraz w miarę potrzeby podział na oddziały Biura Użytków Ubocznych i Gospodarstw Nieleśnych.

Na skutek zarządzeń Ministerstwa Leśnictwa schemat ten uległ rozszerzeniu i uzupełnieniu w sposób następujący:

1) Zarządzenie Ministerstwa z dnia 12 października 1945 r. Znak II/Org 002 dopuszcza w wypadku znacznego rozszerzenia się prac związanych z zaopatrzeniem urzędu, pracowników Dyrekcjii podległych jednostek organizacyjnych tworzenie oddzielnych oddziałów zaopatrzenia.

2) Zarządzeniem Ministerstwa Leśnictwa z dnia 19 września 1945 r. Znak sprawy: 670/11 w sprawie organizacji transportu został utworzony w Biurze Technicznym Oddział transportowy.

3) Zarządzeniem Ministerstwa Leśnictwa z dnia 20 listopada 1945 r. Znak spr. 812/2/G. I. w sprawie wykonywania resortowej kontroli został powołany samodzielny Oddział kontroli przy Dyrekcjach.

4) Poza tym Ministerstwo Leśnictwa swoim zarządzeniem z dn. 22 grudnia 1945 r. Znak spr. II/Org. 002 zarządziło następującą organizację Biura finansowego w Dyrekcji:

Oddział gospodarki pieniężnej i budżetu
„ księgowości i ewidencji majątku bilansowego
„ rozrachunkowy oraz
Referat likwidatury i kasy

Z uwagi na ścisły związek transportu drewna z eksploatacją, przerobem mechanicznym i wykonaniem dostaw Ministerstwo wyłącza sprawy eksploatacji urządzeń transportowych lasów państwowych z zakresu działania Biura Technicznego i włącza Oddział transportowy do Biura Użytkowania i Zbytu drewna.

Jednocześnie Ministerstwo poleca zlikwidować w Biurze Technicznym Dyrekcji Okręgowych Lasów Państwowych ewentualnie istniejący oddział komunikacji i przekazania jego agend pozostałym oddziałom, a mianowicie: sprawy budowy dróg, kolejek leśnych i t. p. oddziałowi budownictwa, a sprawy nadzoru technicznego nad mechanicznymi środkami transportowymi — Oddziałowi urządzeń mechanicznych.

Wychodząc z założenia, że zagadnienia organizacyjne nie powinny być rozwiązywane w oderwaniu od rozporządzalnej i przygotowywanej obsady personalnej i odwrotnie polityka personalna musi pzostawać w ścisłej łączności ze sprawami ustrojowymi tak samej Dyrekcji, jak podległych jednostek organizacyjnych, Ministerstwo poleca przemianować Biuro Osobowe na Oddział Osobowy i włączyć go do Biura Organizacji i Inspekcji. Różnicę w poborach kierownika oddziału osobowego, powstałą na skutek zmniejszenia się dodatku służbowego, należy wyrównać w drodze przyznawania zwiększonych premii lub gratyfikacji.

Po uwzględnieniu wyżej wymienionych zmian schemat organizacyjny Dyrekcji będzie się przedstawiał następująco:

Dyrektor

1. Biuro Organizacji i Inspekcji
   Oddział Osobowy
2. Biuro Produkcji Drzewa
   Oddział Urządzenia Gospodarstwa Leśnego
   „ Hodowli i Ochrony Lasu
3. Biuro Użytkowania i Zbytu Drewna
   Oddział Eksploatacyjno-Handlowy
   „ Przemysłowo-Handlowy
   „ Transportowy
4. Biuro Użytków Ubocznych i Gospodarstw Nieleśnych
5. Biuro Prawne
6. Biuro Finansowe
   Oddział Gospodarki Pieniężnej i Budżetu
   „ Księgowości i Ewidencji Majątku Bilansowego
   „ Rozrachunkowy
   Referat Likwidatury i Kasy
7. Biuro Techniczne
   Oddział Budownictwa
   „ Urządzeń Mechanicznych
8. Oddział Zaopatrzenia
9. Oddział Kontroli
10. Sekretariat Dyrekcji.

Gdyby z uwagi na ogólnie zwiększony zakres działania administracji lasów państwowych lub konieczność rozszerzenia agend Dyrekcji w związku ze specjalnymi warunkami lokalnymi, zachodziła potrzeba dalszej rozbudowy niektórych komórek organizacyjnych, jak np. utworzenie w biurze produkcji drewna dodatkowego oddziału stanu posiadania, a to z uwagi na rozmiar prac dotyczących regulacji i rejestru stanu posiadania w związku z wykonaniem dekretów o reformie rolnej i przejęciu niektórych lasów na własność Państwa, lub oddziału rybactwa w biurze użytków ubocznych i gospodarstw nieleśnych z uwagi na liczne intensywnie prowadzone gospodarstwa rybne. Dyrekcje wystąpią niezwłocznie do Ministerstwa z odpowiednio uzasadnionymi wnioskami, podając jednocześnie projektowaną obsadę personalną.

Wnioski o zmianę lub uzupełnienie podanego schematu organizacyjnego należy ograniczyć do koniecznej potrzeby, mając na uwadze, że obecna organizacja jest tylko tymczasową, że prawdopodobnie jeszcze w bieżącym roku gospodarczym nastąpi ostateczne ustalenie wewnętrznej organizacji D. L. P. po zatwierdzeniu statutu Ministerstwa Leśnictwa przez Radę Ministrów .

W terminie do 15 kwietnia Dyrekcje przedłożą Ministerstwu schematy organizacyjne z podaniem stanu liczebnego obsady personalnej każdej komórki organizacyjnej według stanowisk(funkcyj) i grup uposażenia. Obsadę biura organizacji i Inspekcji należy podać imiennie z krótkim opisem przebiegu dotychczasowej służby kierownika i inspektorów.

Minister:
(—) St. Tkaczow

10

ZARZĄDZENIE MINISTERSTWA LEŚNICTWA

z dnia 19 września 1945 r. Tech. 670/11.

w sprawie organizacji transportu.

Z dniem 1 października 1945 r. wprowadzona zostaje nowa organizacja transportu. Zasada organizacji jest następująca:

Dotychczasowe samodzielne komórki organizacyjne transportowo-komunik. Dyrekcji zostają zniesione, a ich dotychczasowe czynności pełnią: Oddział Transportowy w Biurze Technicznym Dyrekcji, za pośrednictwem agend terenowych pod nazwą Zarządów Transportu Drewna lub Zarządu Spławu Drewna, które przejmą czynności wykonawcze.

Powyższe agendy terenowe są to jednostki gospodarcze o odrębnej sprawozdawczości na wzór istniejących dotychczas Zarządów Kolei Leśnych lub Punktów Przeładunkowych, posiadających własne plany finansowo-gospodarcze. Zależnie od warunków lokalnych na terenie jednej Dyrekcji Lasów tworzy się jeden lub kilka Zarządów Transportu Drewna.

Zarządy Transportu Drewna, Spławu Drewna podobnie jak i Zarządy Kolei Leśnych podlegają bezpośrednio Dyrekcjom Lasów.

Zadaniem Zarządów Transportu Drewna jest transport drewna i użytków ubocznych drogą kołową, własnymi zaprzęgami zmotoryzowanymi i konnymi.

Posiadane obecnie przez Dyrekcję samochody i ciągniki należy rozdzielić pomiędzy Parki Samochodowe Dyrekcji a Zarządy Transportu Drewna.

Na rachunek: „Utrzymanie skarbowych środków lokomocji“ odnosić można jedynie wydatki związane z utrzymaniem motocykli i samochodów osobowych Dyrekcji oraz jednego lub dwu samochodów ciężarowych. Samochody te tworzą Park Samochodowy Urzędu Dyrekcji, którego zadaniem jest zapewnienie należtej łączności z terenem i dokonywanie niezbędnych przewozów artykułów żywnościowych, premiowych i t. p.

Techniczny nadzór nad Parkiem Samochodowym sprawuje Oddział Transportowy Biura Technicznego. Do czasu wydania definitywnych zarządzeń pozostawia się uznaniu Dyrekcji, czy administrację Parku Samochodowego sprawować ma Oddział Transportowy czy też Intendentura.

Wszystkie pozostałe samochody ciężarowe, ciągniki, przyczepy stanowią środki transportu drewna i mogą być używane tylko do tego celu. Niedopuszczalnym jest używanie posiadanych samochodów ciężarowch i ciągników dla potrzeb administracyjnych, jak długo sprawa transportu drewna nie jest całkowicie rozwiązana.

Celem niniejszych zarządzeń jest konieczność zmobilizowania wszystkich środków dla wykonania programu wywozu drewna, a także wydatne obniżenie kosztów tego wywozu. Ceny żądane obecnie przez wozaków są niewspółmiernie wysokie w porównaniu z innymi cenami i tylko przez jak najszersze stosowanie przez Administrację Lasów Państwowych przewozów własnymi środkami zmotoryzowanymi da się osiągnąć ich obniżkę.

Oddziały Transportowo-Komunikacyjne sporządzą plany finansowo-gospodarcze na rok 1945/46 dla Zarządów Transportu Drewna według wzorów, które zostaną przesłane przy ogólnym zarządzeniu budżetowym.

Zarządy Transportu Drewna mają być samowystarczalne. Po stronie wydatków przewidzieć należy oprócz wydatków na eksploatację środków transportowych także kwoty potrzebne na zakup odpowiedniej ilości ciągników z przyczepami wzgl. samochodów ciężarowych. Taryfa przewozowa w m sześc. wzgl. t. km. ma być tak ułożona, by dochody pokrywały wydatki w całości.

Siedziba Zarządu Transportu Drewna powinna mieścić się, o ile to możliwe, w centrum wywozu drewna, w miejscowościach posiadających odpowiednie urządzenia, jak: warsztaty, garaże, składy materiałów pędnych.

W uzasadnionych wypadkach, gdy Dyrekcja posiada dużą ilość taboru, a rozmieszczenie ośrodków wywozu jest zbyt odległe, może być utworzonych kilka Zarządów Transportu Drewna, pracujących niezależnie od siebie, każdy z własnym planem finansowo-gospodarczym.

Przy organizowaniu Zarządów Transportu Drewna należy się kierować następującymi wytycznymi:

Posiadanych samochodów ciężarowych i ciągników nie należy rozpraszać przez przydział do poszczególnych jednostek organizacyjnych, lecz grupować je w kolumny transportowe (3 — 10 pojazdów mech.), przy czym Zarząd może obejmować szereg takich kolumn. Da to możność lepszego wykorzystania taboru i lepszej kontroli.

Zarządy Transportu powinny zorganizować własne warsztaty remontowe wzgl. korzystać z warsztatów innych jednostek Dyrekcji.

Przy Zarządach powinny istnieć stacje materiałów pędnych, drewna generatorowego, magazyny artykułów technicznych i ewent. magazyny paszy dla koni.

Dla usprawnienia wywozu kolumny transportowe powinny zatrudniać specjalne grupy pracowników dla naładunku i wyładunku.

Zależnie od potrzeb, kolumny transportowe są przenoszone z miejsca na miejsce.

Podstawą manipulacji rachunkowej są listy przewozowe potwierdzone przez nadawcę i odbiorcę. Wykazana w nim masa drewna (towaru) jest miarodajna dla rozrachunków za przewozy.

Rachunkowość Zarządu Transportu Drewna prowadzona jest tak samo, jak w Nadleśnictwach i Zakładach Przemysłowych. Poza tym każda jednostka taboru ma posiadać osobną teczkę z dokumentami rejestracyjnymi, opisem technicznym i innymi aktami (protokóły zdawczo-odbiorcze, wypadków i t. p.).

Grupy naładunkowe i wyładunkowe otrzymają wynagrodzenie akordowe od 1 m sześc. wzgl. 1 tony. Wszyscy pracownicy Zarządu Transportu winni otrzymywać premie. Podstawą do obliczenia premii jest m sześc. km. mp. km. wzgl. tona/km. przewiezionego ładunku. Wsokość premii zależna jest od miejscowych warunków terenowych, pór roku, stanu dróg i kosztów transportu innymi środkami (końmi).

Przydzielone Dyrekcjom przez Ministerstwo Leśnictwa konie mogą być używane tylko do transportu drewna. Pewną część tych koni należy wycofać z nadleśnictw i przdzielić do kolumn transportowych dla wykonywania zrywki, ściągnięcia drewna ze zrębów do składów przy drogach, zwłaszcza tam, gdzie brak jest koni włościańskich.

Kolumny transportowe należy kierować do pracy tam, gdzie brak jest innych środków wywozowych (furmanek) lub gdzie należy interweniować w kierunku obniżenia kosztów transportu.

Transport drewna furmankami włościańskimi i wynajętymi środkami zmotoryzowanymi (np. ciągniki P. P. T. i M. R.) należy do kompetencji Nadleśnictw i Zakładów Przemysłowych pod nadzorem Oddziału Transportowego Dyrekcji.

Nie czekając na sporządzenie planów finansowo-gospodarczych Dyrekcje nadeślą do dnia 1.X.1945 r. projekty organizacyjne Zarządów Transportu Drewna z podaniem potrzebnej ilości ciągników, przyczep i samochodów ciężarowych, poczym uruchomione zostaną specjalne kredyty na ich zakup. Należy już dzisiaj rozpocząć starania w kierunku nabycia wzgl. skompletowania jak największej ilości taboru.

V.-Minister:
Inż. K. Iwanowski

11

ZARZĄDZENIE MINISTERSTWA LEŚNICTWA

z dnia, 22 października 1945 r. Zn. II/org. 004/17.

w sprawie ustalenia wzorów cechówek.

W celu unormowania sprawy cechówek w nadleśnictwach lasów państwowych Ministerstwo Leśnictwa zarządza co następuje: dla używanych 3 rodzaji młotków odciskowych ustala się jednolitą nazwę:

1) *cechówka kontrolna* — używana przez nadleśniczego podczas kontroli odbioru użytków drzewnych,
2) *cechówka odbiorcza* — używana przez leśniczego przy odbiorze użytków drzewnych,
3) *cechówka defraudacyjna* — używana przez leśniczego do cechowania pni zdefraudowanego drewna.

CECHÓWKA KONTROLNA — powinna posiadać tarczę w kształcie czworoboku o długości boków 36 mm z godłem państwowym (orłem) u góry, pod god-

łem litery „L. N. P.“, a poniżej tych liter numer kolejny nadleśnictwa ustalony przez Dyrekcję L. P. w obrębie swojego okręgu.

CECHÓWKA ODBIORCZA — powinna posiadać tarczę kształtu okrągłego o średnicy 36 mm z godłem państwowym u góry, pod godłem litery „L.L. P.“ a poniżej tych liter numer kolejny leśnictwa, ustalony przez Dyrekcję L. P. w obrębie swojego okręgu.

CECHÓWKA DEFRAUDACYJNA — o tarczy kształtu trójkąta o długości boków 36 mm, na której powinny być symetrycznie rozmieszczone litery — u góry litera „S“, a u dołu litery „L. P.“.

Wzory rysunkowe tych trzech rodzajów cechówek wraz z ich technicznymi wymiarami załącza się przy niniejszym zarządzeniu.

Jednocześnie podaje się techniczne warunki tych cechówek:

1) cechówki powinny być wykonane całkowicie ze stali wysokiego gatunku,
2) wszystkie znaki na tarczy cechówek muszą być *wygrawerowane* sposobem ręcznym lub mechanicznym,
3) głębokość grawiatury powinna wynosić 3 — 4 mm,
4) obwódka tarczy cechówek powinna posiadać wysokość 3 do 4 mm, — a głębokość 2 do 2,5 mm, a u podstawy 2,5 do 3 mm,
5) wszystkie znaki na cechówkach powinny być wykonane starannie, a rozmieszczenie ich symetryczne,
6) główki z wygrawerowanymi znakami oraz ostrza cechówek powinny być odpowiednio zahartowane,
7) cechówki należy obsadzić na trzonkach o długości 40 cm, wykonanych z odpowiedniego drewna twardego,
8) obsadzenie cechówek na trzonku powinno być wzmocnione przez dwa zaczepy, wykonane z metalu i przymocowane do trzonka dwiema śrubkami każdy,
9) trzonek przy końcu winien być nieco grubszy.

Dyrekcje we własnym zakresie zamówią odpowiednią ilość cechówek i zaopatrzą podległe sobie nadleśnictwa.

Minister:
Vice-Minister Min. Leśnictwa

inż. K. Iwanowski.

12

ZARZĄDZENIE MINISTERSTWA LEŚNICTWA

z dnia 30 marca 1946 r. Zn. IV/H 6262/16/1975

w sprawie wydatku drewna na specjalną akcję odbudowy wsi.

Ministerstwo Leśnictwa komunikuje: iż Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów w dniu 25 stycznia b. r. powzięło uchwałę w sprawie odbudowy wsi w 1946 r.

W oparciu się na tej Uchwale i w powołaniu się na jej szczegółowe postanowienia Ministerstwo zarządza co następuje:

I. Akcja barakowa.

Dyrekcje L. P. przekażą natychmiast do dyspozycji Ministerstwa Odbudowy — Warszawa, ul. Al. Stalina Nr. 38 wszelkie baraki nieużytkowane faktycznie w dniu 1 lutego 1946 r., a nadające się do rozbiórki i ponownego ich użytkowania na innych miejscach.

II. Rozmiary dostawy.

Państwowa akcja odbudowy wsi na terenach masowych zniszczeń spowodowanych działaniami wojennymi względnie akcją represyjną i osadniczą okupanta została w 1946 r. skoncentrowana na następujących terenach:

a) Woj. Warszawskie — pow. Ostrołęka, Maków, Przasnysz, Pułtusk, Ostrów Maz., Radzymin, Warszawa i Grójec.
b) Woj Kieleckie — pow. Kozienice, Radom. Iłża, Stopnica, Sandomierz, Opatów, Kielce, Jędrzejów, Pinczów, Włoszczowa.
c) Woj. Krakowskie — pow. Dąbrowa, Myślenice, Wadowice, Żywiec i Nowy Targ.
d) Woj Rzeszowskie — pow. Mielec - Dębica, Jasło, Krosno, Kolbuszowa, Nisko.
e) Woj. Lubelskie — pow. Puławy, Kraśnik i Zamość.
f) Woj. Białostockie — pow. Łomża, Wysokie Maz., Sokółka, Bielsk, Białystok, Szczuczyn, Augustów i Suwałki.
g) Woj. Łódzkie — pow. Sieradz, Wieluń, Opoczno i Końskie.
h) Woj. Pomorskie — pow. Inowrocław, Grudziądz, Chełmno, Świecie, Szubin i Chojnice.

Dyrekcje Lasów Państwowych wyznaczają właściwe Nadleśnictwa, z których będzie pobrane drewno i podadzą je niezwłocznie do wiadomości Powia-

towym Komisarzom Odbudowy Wsi, do czasu ich powołania — Starostom.

Dyrecje Lasów Państwowych polecą Nadleśnictwom ustalenie z Powiatowym Komisarzem Odbudowy Wsi (względnie Starostą) oraz Powiatowym Zarządem Związku Samopomocy Chłopskiej zrębów położonych najbliżej do wyznaczonych do odbudowy osiedli (wsi) i dostarczą następujące ilości drewna:

D. L. P. w Siedlcach . . . . 405.000 m. sześc. dla pow. Łomża, Wysokie Mazowieckie, Ostrołęka, Maków, Pszasnysz, Pułtusk, Ostrów Maz., Radzymin, Warszawa i Grójec.

D. L. P. w Olsztynie . . . . 50.000 m. sześc. do dyspozycji Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku i w Warszawie. Ilość powyższa może być w porozumieniu z właściwymi Urzędami Wojewódzkimi podwyższona a to wcelu ewentualnego zmniejszenia cięć z terenu D. L. P. w Białymstoku i D. L. P. w Siedlcach.

D. L. P. w Radomiu . . . 295.000 m. sześc. dla pow. Kozienice, Radom, Stopnica, Sandomierz, Opatów, Kielce, Jędrzejów, Pinczów, Włoszczowa, Opoczno i Końskie.

D. L. P. w Krakowie . . . . 70.000 m. sześc. dla pow. Myślenice, Wadowice, Żywiec i Nowy Targ i Dąbrowa Tarnowska

D. L. P. w Tarnowie . . . . 260.000 m. sześc. dla pow. Mielec, Dębica, Jasło, Krosno, Kolbuszowa, Nisko, Dąbrowa Tarnowska i Sandomierz.

D. L. P. w Łodzi . . . . . . 110.000 m. sześc. dla pow. Sieradz, Wieluń, Opoczno i Końskie.

D. L. P. w Toruniu . . . . . 53.430 m. sześc. dla pow. Inowrocław, Grudziądz, Chełmno, Szubin.

D. L. P. w Sopocie . . . . 6.570 m. sześc. dla pow. Świecie i Chojnice.

D. L. P. w Lublinie . . . . 120.000 m. sześc. dla pow. Puławy, Kraśnik, Zamość i Sandomierz.

D. L. P. w Białymstoku . . . 130.000 m. sześc. dla pow. Łomża, Wysokie Maz., Sokółka, Bielsk, Białystok, Szczuczyn, Augustów i Suwałki.

Do dostarczenia rąk roboczych, do wyrębu drewna i wywózki zobowiązana została organizacjaSamopomocy Chłopskiej i organizacja samorządu terytorialnego, działającą w porozumieniu z innymi organizacjami.

Każda wieś dokona wyrębu tej ilości drewna jaka zostanie mieszkańcom wsi przydzielona.

Koszty utrzymania osób (drużyn roboczych) zatrudnionych przy wyrębie i wywózce drewna pokryją uprawnieni do otrzymania drewna.

Dyrekcje Lasów Państwowych zobowiązane są w wypadkach, gdy akcja wyrębu na cele „odbudowy wsi przy pomocy państwowej“ zmniejszy ilość robotników leśnych na niekorzyść normalnej projektowanej eksploatacji w 1945/46 r. zażądać w porozumieniu w Samopomocą Chłopską i organami Ministerstwa Odbudowy — wyrąbania i wywiezienia takiej ilości drewna ponad ilość przeznaczoną na akcję odbudowy wsi, aby wyrównać niedorąbaną część normalnej eksploatacji w 45/46 r.

Obowiązek ten nie może być stosowany w okolicach wybitnie zniszczonych.

III. Technika wydatku drewna.

Dla zorientowania Dyrekcyj Lasów Państwowych w akcji „odbudowy wsi przy pomocy państwowej“ załącza się do niniejszego. — Zasady kwalifikowania osiedli i gospodarstw do odbudowy w 1946 r. — wydane przez Naczelnego Komisarza Odbudowy Wsi — zał. Nr. 1.—

Z ogólnej przewidzianej ilości 1.500.000 m. sześc. drewna użytkowanego, jaka w bieżącym roku ma być wydana na akcję odbudowy wsi przy pomocy państwowej, 10% tj. 150.000 m. sześc. drewna będzie wydane za gotówkę, płatną przy odbiorze bezpośrednio przez zainteresowanych, a pozostałe 90%, tj. 1.350.000 m sześc. drewna będzie wydane kredytowo na rachunek Ministerstwa Odbudowy.

Ministerstwo Leśnictwa uzgodniło z Ministerstwem Odbudowy następującą technikę wydatku drewna:

Lasy Państwowe przygotują druki „Zezwolenie na wydanie drewna“ w dwu wzorach, a mianowicie:

a) Zezwolenie na wydanie drewna — kredytowo na rachunek Ministerstwa Odbudowy,

b) Zezwolenie na wydanie drewna — za gotówkę.

Wzory tych „zezwoleń“ załącza się do niniejszego — zał. Nr. Nr. 2 i 3.

„Zezwolenia na wydatek drewna“ należy przygotować w odcinkach 30 m3 (najwięcej) i częściowo 20 m3, 15 m3, 10 m3 i 5 m3 na ogólną ilość wyznaczoną Dyrekcji L. P. do wydania drewna w granicach ustalonych w części II (Rozmiary dostawy) niniejszego zarządzenia, przyczym na 10% wyznaczonej ilości do wydania drewna Dyrekcje L. P. przygotują — „Zezwoleń na wydanie drewna — za gotówkę, a na pozostałe 90% „Zezwoleń na wydanie drewna — kredytowo na rachunek Ministerstwa Odbudowy“.

Po przygotowaniu druków „Zezwoleń na wydanie drewna“ Dyrekcje Lasów Państwowych oznaczą je kolejną numeracją oraz zaopatrzą podpisem i pieczęcią i doręczą za pokwitowaniem Urzędowi Wojewódzkiemu.

Urzędy Wojewódzkie w ramach swej organizacji terenowej wydawać będą „Zezwolenia na wydanie drewna“ — zainteresowanym.

W miarę zgłaszania się zainteresowanych po odbiór drewna Dyrekcje Lasów Państwowych będą honorować „Zezwolenia“ uzupełnione podpisem i pieczęcią Urzędu Wojewódzkiego zasadniczo tylko w tym wypadku, o ile w ramach organizacji Samopomocy Chłopskiej dokonano wyrębu na wyznaczonych przez Dyrekcję Lasów Państwowych (względnie Nadleśnictwo) zrębach i z reguły tylko w ramach ilości wyrąbanej.

W wypadkach kiedy Dyrekcje Lasów Państwowych dokonywują wyrębu we własnym zarządzie ne cele „odbudowy wsi przy pomocy państwowej“ — mogą również wydawać przygotowane w ten sposób drewno z remanentów. Gdyby przygotowana ilość drewna była niedostateczna w stosunku do ilości zleconej Dyrekcji Lasów Państwowych na podstawie niniejszego do dostawy — Dyrekcja Lasów Państwowych, o ile nie będzie mogła zorganizować eksploatacji we własnym zakresie — zażąda od Samopomocy Chłopskiej potrzebnej ilości robotników dla dokonania dalszych wyrębów.

W wypadkach prowadzenia eksploatacji siłami dostarczonymi przez Samopomoc Chłopską Dyrekcje Lasów Państwowych zachowując w swych rękach nadzór i kierownictwo nad eksploatacją, mogą kwestię robocizny potraktować w dwojaki sposób:

a) albo potraktować pracujących przy eksploatacji zainteresowanych w odbiorze drewna — jako robotników leśnych i regulować ich należność im bezpośrednio za dokonaną pracę według obowiązujących stawek umowy zbiorowej.

b) albo też żądać bezpłatnej pracy zainteresowanych.

Wskazanym byłoby z punktu widzenia racjonalnej gospodarki leśnej, by Dyrekcje Lasów Państwowych prowadziły eksploatację we własnym całkowitym zarządzie, traktując zainteresowanych jako robotników leśnych. Z tego wynikałoby, że zręby wyznaczone do wyrębu na akcję odbudowy wsi powinny być całkowite, tj. pozyskano z nich wszelkie sortymenty na nich się znajdujące — mimo, że wydawany będzie tylko użytek.

W wypadkach potraktowania zainteresowanych jako robotników leśnych i regulowania im bezpośrednio należności za dokonaną pracę, względnie w wypadkach wydawania drewna z remanentów — należy przy przyjmowaniu do realizacji „Zezwoleń na wydanie drewna“ i wydawania asygnacji na drewno pobrać gotówką zwrot kosztów wyróbki obejmującej rzeczywiste wyłożone koszty zwiększone o 25% tytułem części kosztów administracyjnych.

Podstawą do wydania asygnacji na drewno będą „Zezwolenia na wydanie drewna“.

W wystawianych asygnacjach należy, przyjmując z wykazu odbiorczego klasę jakości i grubości drewna, ściśle obliczyć należność za drewno w/g obowiązującego cennika w dniu wystawienia asygnacji.

Asygnacje Nadleśnictwa mogą wydawać tylko pod warunkiem pokwitowania złożonego przez zainteresowanego na zezwoleniu i potwierdzonego przez przedstawiciela Samopomocy Chłopskiej.

W związku z tym Nadleśnictwa winny uzgodnić z Powiatowym Zarządem Samopomocy Chłopskiej dni, w których wydawane będą asygnaty na drewno, gdyż przedstawiciel Samopomocy Chłopskiej musi być obecny przy pokwitowaniu zainteresowanego i potwierdzić swym podpisem jego pokwitowanie.

Nadleśnictwa po wypełnieniu numeru asygnacji, jej datą, ilości i wartości w zezwoleniu, oraz po uzyskaniu pokwitowania zainteresowanego i potwierdzeniu przez przedstawiciela Samopomocy Chłopskiej — wydadzą asygnację zainteresowanemu zatrzymując u siebie zezwolenie na wydanie drewna.

Każdego 5-go dnia miesiąca Nadleśnictwa odcinki II, III i IV „Zezwolenia na wydanie drewna kredytowo na rachunek Ministerstwa Odbudowy“, względnie odcinki II i III „Zezwolenia na wydanie drewna płatnego gotówką“ na ilości drewna wydane w miesiącu ubiegłym przesyłać będą do Dyrekcji Lasów Państwowych.

Dyrekcje Lasów Państwowych po otrzymaniu tych odcinków postąpią następująco:

a) drewno wydane kredytowo na rachunek Ministerstwa Odbudowy.

Na podstawie odcinka II-go wystawią rachunek na imię właściwego Urzędu Wojewódzkiego, który wydał zezwolenie, załączając do rachunku odcinek II i prześlą go do Urzędu Wojewódzkiego odpis zaś do Ministerstwa Leśnictwa.

Odcinek III i IV Dyrekcje Lasów Państwowych prześlą do Urzędu Wojewódzkiego, który wydał „zezwolenie“.

b) drewno płatne przez odbiorcę gotówką.

Dyrekcje Lasów Państwowych odcinek II zachowują w swych aktach, zaś odcinek III prześlą do właściwego Urzędu Wojewódzkiego.

Dyrekcje Lasów Państwowych winny informować Ministerstwo Leśnictwa i Ministerstwo Odbudowy o postępie wydatku drewna w okresach miesięcznych, a szczególnie w wypadkach trudności wydatku drewna względnie niezgłaszania się zainteresowanych.

Poza specjalną akcją odbudowy wsi przy pomocy państwowej jest wydawane drewno na cele odbudowy w/g rozdzielnika Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów i dla tego drewna są odrębne zasady wydatku i rozrachunku ustalone w zarządzeniu o wydatku drewna — ostatnio na I kwartał 1946 r. w/g zarządzenia z dnia 30. I. 1946 r. znak V/H-6163/514.—

za Vice-Ministra:

Inż. Jan Miechowicz

Vice-Dyrektor Departamentu

Naczelny Komisarz
Odbudowy Wsi.

Załącznik Nr. 1.

ZASADY KWALIFIKOWANIA OSIEDLI I GOSPODARSTW DO ODBUDOWY W 1946 r.

1. Państwowa akcja pomocy odbudowy wsi na terenach masowych zniszczeń spowodowanych działaniami wojennymi względnie akcją represyjną i osadniczą okupanta, uchwalona w dniu 25 stycznia 1946 r. przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów, zostaje w roku 1946 skoncentrowana na następujących terenach:
   a) Woj. Warszawskie — pow. Ostrołęka, Maków, Pszasnysz, Pułtusk, Ostrów Maz., Radzymin, Warszawa, Grójec.
   b) Woj. Kieleckie: — pow. Kozienice, Radom, Iłża, Stopnica, Sandomierz, Opatów, Kielce.
   c) Woj. Krakowskie: — pow. Dąbrowa, Myślenice, Wadowice, Żywiec, Nowy Targ.
   d) Woj. Rzeszowskie: — pow. Mielec, Dębica, Jasło, Krosno, Kolbuszowa, Nisko.
   e) Woj. Lubelskie: — pow. Puławy, Kraśnik, Zamość.
   f) Woj. Białostockie: — pow. Łomża, Wysokie Maz., Sokółka, Białystok, Bielsk, Szczuczyn, Augustów i Suwałki.
   g) Woj. Łódzkie: — pow. Sieradz, Wieluń, Opoczno, Końskie.
   h) Woj. Pomorskie: — pow. Inowrocław, Grudziądz, Chełmno, Świecie, Szubin, Chojnice.
2. Masowość zniszczenia poszczególnych okolic mierzy się stopniem zniszczenia gminy. Za gminę masowo zniszczoną należy uważać taką, w której ilość gospodarstw całkowicie zniszczonych wynosi więcej niż połowę dawnej ilości gospodarstw w gminie — (zniszczenie ponad 50%).
3. Za gospodarstwo całkowicie zniszczone należy uważać takie, które nie posiada ani budynku mieszkalnego, ani inwentarskiego, ani stodoły.
4. *Do odbudowy przeznaczyć tylko wsie leżące na gruntach* dobrych, to znaczy takich,które zdaniem Powiatowego Komitetu Odbudowy Wsi nadają się do uprawy rolnej i nie będą w przyszłości przeznaczone pod zalesienie lub do innego nie rolniczego użytkowania. Do odbudowy należy przeznaczać wsie, w których ilość całkowicie zniszczonych gospodarstw wynosi więcej niż połowę dawnej ilości gospodarstw we wsi (zniszczenie ponad 50% do 100%). Wsie, w których ilość całkowicie zniszczonych gospodarstw nie przekracza połowy dawnej ilości gospodarstw (zniszczenie od 0% do 50%) nie będą w roku 1946 objęte państwową akcją odbudowy; we wsiach tych dopuszczalna jest natomiast odbudowa samorzutna.
5. We wsiach określonych w punkcie 4-ym przeznaczyć do odbudowy w pierwszym rzędzie gospodarstwa całkowicie zniszczone o wielkości od 5 ha do 12 ha, których właściciele znani są jako dobrzy gospodarze i obywatele, oraz gospodarstwa całkowicie zniszczone *poniżej 5 ha nie mniej jednak niż 3 ha*, nadające się do gospodarki specjalnej (np. sadowniczej, warzywniczej i t. d.), których właściciele znani są jako dobrzy gospodarze i dobrzy obywatele.
6. W okolicach, gdzie gospodarstwa karłowate (to znaczy mniejsze od 3 ha, oraz 3 do 5 ha, lecz nie nadające się do gospodarki specjalnej) występują masowo na gruntach dobrych można dopuścić częściową odbudowę wsi. Ilość zakwalifikowanych do odbudowy gospodarstw, razem z ilością gospodarstw istniejących (nie zniszczonych całkowicie) nie może przekraczać liczby, jaką się otrzyma przez podzielenie łącznej ilości hektarów ziemi całej gromady przez 10 (dziesięć).
7. Ustala się następujący podział ogólnego kontyngentu gospodarstw przewidzianych do odbudowy przy pomocy państwowej w roku 1946. Wojew. Warszawskie — 12.500, woj. Kieleckie — 12.500, woj. Krakowskie — 3.000, woj. Rzeszowskie — 7.000, woj. Lubelskie — 3.000, woj. Białostockie—7.000, woj. Łódzkie—3.000, woj. Pomorskie — 2.000 gospodarstw. W każdym województwie: a) 60% gospodarstw korzystać będzie z kredytu drzewnego, kredytów w innych materiałach budowlanych, oraz kredytów gotówkowych, b) 30% gospodarstw wyłącznie z kredytu drzewnego, c) 10% gospodarstw tylko z przydziału drzewa za gotówkę.
8. Ogólną ilość gospodarstw przeznaczonych w roku 1946 do odbudowy przy pomocy państwowej w poszczególnych powiatach ustali Wojewoda na podstawie opinii Wojew. Wydziału Odbudowy, Wojew. Urzędu Ziemskiego, i Wojew. Zarządu Związku Samopomocy Chłopskiej. Przy podziale tym nie obowiązuje zachowanie dla powiatów określonego w punkcie 7-ym podziału procentowego i większa lub mniejsza pomoc państwowa może być dowolnie koncentrowana odpowiednio do warunków miejscowych, łącznie jednak w ramach poszczególnych grup kontyngentu wojewódzkiego.
9. Wsie i gospodarstwa przeznaczone w roku 1946 do odbudowy przy pomocy państwowej, oraz zakres pomocy państwowej dla nich wyznacza Powiatowy Komisarz Odb. Wsi, a do czasu jego powołania Starosta, na zgodny wniosek Powiatowego Komitetu Odbudowy Wsi i Powiatowego Zarządu Związku Samopomocy Chłopskiej.
10. W każdym gospodarstwie całkowicie zniszczonym i zakwalifikowanym do odbudowy przy pomocy państwowej, pomoc ta obejmuje jeden budynek inwentarski z tymczasową częścią mieszkalną.

Zał. Nr. 2.

Ważne do 31 października 1946 r.	Ważne do 31 października 1946 r.	Ważne do 31 października 1946 r.	Ważne do 31 października 1946 r.
I. MINISTERSTWO LEŚNICTWA Dyrekcja Lasów Państwowych Okręgu . . . . w . . . . ZEZWOLENIE na wydanie drewna kredytowo na rachunek Ministerstwa Odbudowy 30 (trzydzieści) m sześc. drewna użytkowego dla ob. . . . . zam. w . . . . na mocy zlecenia Urzędu Wojewódzkiego . . . . dnia . . . . 1946 r. (pieczęć) (podpis) Nr. . . . . . *Dyrekcja Lasów Państwowych* (pieczęć) (podpis)	II. MINISTERSTWO LEŚNICTWA Dyrekcja Lasów Państwowych Okręgu . . . . w . . . . ZEZWOLENIE na wydanie drewna kredytowo na rachunek Ministerstwa Odbudowy 30 (trzydzieści) m sześc. drewna użytkowego dla ob. . . . . zam. w . . . . na mocy zlecenia Urzędu Wojewódzkiego . . . . dnia . . . . 1946 r. (pieczęć) (podpis) Nr. . . . . . *Dyrekcja Lasów Państwowych* (pieczęć) (podpis)	III. MINISTERSTWO LEŚNICTWA Dyrekcja Lasów Państwowych Okręgu . . . . w . . . . ZEZWOLENIE na wydanie drewna kredytowo na rachunek Ministerstwa Odbudowy 30 (trzydzieści) m sześc. drewna użytkowego dla ob. . . . . zam. w . . . . na mocy zlecenia Urzędu Wojewódzkiego . . . . dnia . . . . 1946 r. (pieczęć) (podpis) Nr. . . . . . *Dyrekcja Lasów Państwowych* (pieczęć) (podpis)	IV. MINISTERSTWO LEŚNICTWA Dyrekcja Lasów Państwowych Okręgu . . . . w . . . . ZEZWOLENIE na wydanie drewna kredytowo na rachunek Ministerstwa Odbudowy 30 (trzydzieści) m sześc. drewna użytkowego dla ob. . . . . zam. w . . . . na mocy zlecenia Urzędu Wojewódzkiego . . . . dnia . . . . 1946 r. (pieczęć) (podpis) Nr. . . . . . *Dyrekcja Lasów Państwowych* (pieczęć) (podpis)
Sprzedano przez Nadleśnictwo . . . . wg. asygn. Nr. . . . z dnia . . . . ilość . . . . m sześc. o wartości . . . . . . zł	Sprzedano przez Nadleśnictwo . . . . wg. asygn. Nr. . . . z dnia . . . . ilość . . . . m sześc. o wartości . . . . . . zł	Sprzedano przez Nadleśnictwo . . . . wg. asygn. Nr. . . . z dnia . . . . ilość . . . . m sześc. o wartości . . . . . . zł	Sprzedano przez Nadleśnictwo . . . . wg. asygn. Nr. . . . z dnia . . . ilość . . . . m sześc. o wartości . . . . . . zł
Pokwitowanie odbioru przez odbierającego . . . . Przedst. Sam. Chłop. . . . . Dnia . . . . Odcinek I dla Nadleśnictwa	Pokwitowanie odbioru przez odbierającego . . . . Przedst. Sam. Chłop. . . . . Dnia . . . . Odcinek II dla Dyr. Lasów Państw.	Pokwitowanie odbioru przez odbierającego . . . . Przedst. Sam. Chłop. . . . . Dnia . . . . Odcinek III dla Państw. Banku Roln.	Pokwitowanie odbioru przez odbierającego . . . . Przedst. Sam. Chłop. . . . . . Dnia . . . . Odcinek IV dla Urzędu Woj. lub Starostwa.

Odbierający ob. . . . .

. . . .

(nazwisko) (imię)

zamieszkały: wieś . . . .

gmina . . . .

powiat . . . .

Odbierający ob. . . . .

. . . .

(nazwisko) (imię)

zamieszkały: wieś . . . .

gmina . . . .

powiat . . . .

Odbierający ob. . . . .

. . . .

(nazwisko) (imię)

zamieszkały: wieś . . . .

gmina . . . .

powiat . . . .

Odbierający ob. . . . .

. . . .

(nazwisko) (imię)

zamieszkały: wieś . . . .

gmina . . . .

powiat . . . .

Zał. Nr. 3.

I.	II.	III.
Ważne do 31 października 1946 r.	Ważne do 31 października 1946 r.	Ważne do 31 października 1946 r.
MINISTERSTWO LEŚNICTWA Dyrekcja Lasów Państwowych Okręgu . . . . w . . . . ZEZWOLENIE na wydanie drewna za gotówkę 30 (trzydzieści) m sześc drewna użytkowego dla ob. . . . . zam. w . . . . na mocy zlecenia Urzędu Wojewódzkiego . . . . dnia . . . . 1946 r. (pieczęć) (podpis) Nr. . . . . . *Dyrekcja Lasów Państw.* (pieczęć) (podpis)	MINISTERSTWO LEŚNICTWA Dyrekcja Lasów Państwowych Okręgu . . . . w . . . . ZEZWOLENIE na wydanie drewna za gotówkę 30 (trzydzieści) m sześc drewna użytkowego dla ob. . . . . zam. w . . . . na mocy zlecenia Urzędu Wojewódzkiego . . . . dnia . . . . 1946 r. (pieczęć) (podpis) Nr. . . . . . *Dyrekcja Lasów Państw.* (pieczęć) (podpis)	MINISTERSTWO LEŚNICTWA Dyrekcja Lasów Państwowych Okręgu . . . . w . . . . ZEZWOLENIE na wydanie drewna za gotówkę 30 (trzydzieści) m sześc drewna użytkowego dla ob. . . . . zam. w . . . . na mocy zlecenia Urzędu Wojewódzkiego . . . . dnia . . . . 1946 r. (pieczęć) (podpis) Nr. . . . . . *Dyrekcja Lasów Państw.* (pieczęć) (podpis)
Sprzedano przez Nadleśnictwo . . . . wg. asygn. Nr. . . . . . . z dn. . . . . . . ilość . . . . m sześc. wartość . . . . zł	Sprzedano przez Nadleśnictwo . . . . wg. asygn. Nr. . . . . . . z dn. . . . . . . ilość . . . . m sześc. wartość . . . . zł	Sprzedano przez Nadleśnictwo . . . . wg. asygn. Nr. . . . . . . z dn. . . . . . . ilość . . . . m sześc. wartość . . . . zł
Pokwitowanie z odbioru przez odbierającego . . . . Przedst. Sam. Chłop. . . . . Dnia . . . . Odcinek I dla Nadleśnictwa.	Pokwitowanie z odbioru przez odbierającego . . . . Przedst. Sam. Chłop. . . . . Dnia . . . . Odcinek II dla Dyrekcji L. P.	Pokwitowanie z odbioru przez odbierającego . . . . Przedst. Sam. Chłop. . . . . Dnia . . . . Odcinek III dla Urzędu Wojew.

OKÓLNIKI

13

OKÓLNIK MINISTERSTWA LEŚNICTWA

z dnia 22 października 1945 r. Zn. spr.: Pr. 234/1.

Sprawa: współpracy z władzami I instancji administracji ogólnej w ochronie lasów.

W związku z wykonywaniem ustawy z dnia 14.IV 1937 r. o szkodnictwie leśnym i polnym (Dz. Ust. Nr 30, poz. 224) Ministerstwo komunikuje co następuje:

Niezależnie od zamierzonej nowelizacji ustawy skuteczność ochrony lasów państwowych zależna jest w znacznej mierze od szybkiego wymiaru kar przez Starostwa w trybie ustawy z 14 kwietnia 1937 r., jak również od stosowania kar przewidzianych w tej ustawie w maksymalnym wymiarze. W szczególności za wyrąb drzewa lub zabór drzewa wyrąbanego i powalonego przewidziane są w art. 6 kary aresztów do 3-ch miesięcy i grzywny do 3.000.— zł. Stosowanie kary aresztu w maksymalnym wymiarze, t. j. 3-ch miesięcy, stanowiłoby niewątpliwie poważny hamulec dla przestępców leśnych.

Mając powyższe na uwadze, Ministerstwo zwróciło się do Ministra Administracji Publicznej o wydanie polecenia, ażeby wnioski Nadleśnictw o wszczęcie postępowania karnego przeciwko sprawcom przestępstw leśnych były niezwłocznie rozpatrywane przez Starostwa, ażeby w sprawach tych Starostwa stosowały maksymalne wymiary kar, przewidzianych w ustawie z dnia 14.IV.1937 r. oraz ażeby orzeczone kary były wykonywane natychmiast po uprawomocnieniu się orzeczeń.

W związku z powższym Ministerstwo Administracji Publicznej wydało do wszystkich urzędów wojewódzkich zarządzenie z dnia 27.IX b. r. lit. a Dz. I. O. 12696/45. W piśmie tym udzielone zostały urzędom wojewódzkim następujące wskazówki:

„Ministerstwo przeto zleca:

a) bezzwłoczne uruchomienie referatów karnych przy Starostwach, w których stanowiska te dotychczas jeszcze nie były obsadzone;

b) szybkie rozpatrywanie spraw o kradzieże leśne;

c) szybką egzekucję w powyższych sprawach.

Ministerstwo prosi równocześnie o wydanie władzom administracji ogólnej I instancji zarządzenia udzielania nadal wszelkiej pomocy administracji lasów państwowych, a w szczególności:

1) zajmowania i konfiskowania drewna pochodzącego z nielegalnych wyrębów tak w czasie transportu, jak również w miejscach ich złożenia,

2) ułatwiania dostarczenia potrzebnej ilości robotników i podwód dla wyrębu i wywózki drewna,

3) rozwijanie odpowiedniej propagandy wyjaśniającej znaczenie i konieczność ochrony lasów i popieranie akcji zalesieniowej, wykorzystując w tym celu zebrania rad narodowych, wójtów, sołtysów i gromad. O zjazdach starostów względnie zebraniach wojewódzkich rad narodowych należy zawiadomić właściwego dyrektora lasów państwowych, zaś o podobnych zebraniach na terenie powiatu — najbliższych nadleśniczych państwowych, którzy będą mogli omówić na nich zarówno sprawy bieżące, związane z zapotrzebowaniem robotników, zaopatrzeniem ludności w budulec, jak też i sprawy ochrony lasów".

Po otrzymaniu powyższego pisma do wiadomości, Ministerstwo zwróciło się jeszcze do Ministra Administracji Publicznej o uzupełnienie wydanego zarządzenia przez zalecenie organom administracji publicznej, powołanym do orzekania w trybie ustawy z 14.IV.1937 r. stosownie możliwie maksymalnych wymiarów kar aresztu, przewidzianych w powyższej ustawie. O decyzji Ministerstwa Administracji Publicznej w tym zakresie, Ministerstwo powiadomi Dyrekcje oddzielnie.

Obecnie Ministerstwo prosi o polecenie Nadleśnictwom, ażeby przy zgłaszaniu wniosków o ukaranie sprawców przestępstw leśnych interweniowały w starostwach o szybkie wydanie orzeczeń, stosawnie surowych kar i ich natychmiastowe wykonanie po uprawomocnieniu się orzeczeń. W przypadkach trudności w tym zakresie, Ministerstwo prosi o nadesłanie odpowiednich sprawozdań.

Jednocześnie Ministerstwo komunikuje, że w Ministerstwie Sprawiedliwości znajduje się obecnie projekt dekretu o dziesięćkrotnym podniesieniu grzywien, kar pieniężnych, kar porządkowych i nawiązek, oznaczonych stałą kwotą pieniężną.

W kwestii zastosowalności wydanej ostatnio amnestii do przestępstw leśnych, a w szczególności do zasądzenia pojedyńczych wartości drewna i nawiązek Ministerstwo zwróciło się do Ministerstwa Sprawiedliwości o udzielenie wyjaśnień, które zostaną następnie podane Dyrekcjom do wiadomości.

Z uwagi na zamierzoną nowelizację przepisów ustawy z 14.IV.1937 r. o szkodnictwie leśnym i polnym, Ministerstwo zaznacza, że najważniejszą kwestią jest tu rozważenie, czy wyrąb i zabór drewna miałby być ścigany jako wykroczenie, czy też miałby być podciągnięty pod pojęcie kradzieży i ścigany w trybie przepisów kodeksu karnego, jako przestępstwo przeciwko mieniu. Ma tu zasadnicze znaczenie z jednej strony kwestia surowszej odpowiedzialności, z drugiej jednak strony w przypadku uznania wyrębu i zaboru drewna za występek

i ścigania tych przestępstw w trybie kodeksu karnego odpadłaby właściwość starostw i wszystkie te sprawy podlegałyby orzekaniu sądów powszechnch. Ministerstwo prosi o wypowiedzenie się w terminie do 15 listopada r. b. w powyższej kwestii, jak również podanie w tym terminie postulatów, jakie Dyrekcja wysuwa w zakresie nowelizacji ustawy z 14.IV.1937 r.

V.-Minister
inż. K. Iwanowski

14

OKÓLNIK MINISTERSTWA LEŚNICTWA

z dnia 23 maja 1946 r. Pr. 234/1.

Sprawa: współpracy z władzami I instancji administracji ogólnej w ochronie lasów. —

W nawiązaniu do poprzednich zarządzeń w sprawie ochrony lasów przed szkodnictwem i kradzieżami Ministerstwo komunikuje, że wobec szerzenia żami leśnymi Ministerstwo komunikuje, że wobec szerzenia się szkodnictwa leśnego Ministerstwo Administracji Publicznej wydało nowy okólnik dn. 13.II.1946 r. Zn. IV.A.P. 114/46. Okólnik ten załącza się w odpisie. Jednocześnie Ministerstwo zwraca uwagę na to, że zgodnie z przepisami art. 53 rozp. Prez. Rzplitej z dn. 22.III.1928 r. o postępowaniu karno-administr. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365) wprowadzenie postępowania przyśpieszonego powoduje, iż

1) terminy, przewidziane dla złożenia żądania skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego i wniesienia sprzeciwu przeciwko nakazowi karnemu ulegają skróceniu do trzech dni,
2) orzeczenia nie doręcza się; ogłoszenie orzeczenia zastępuje jego doręczenie;
3) sądy wyznaczają rozprawy na czas nie późniejszy niż 14 dni, a jeśli oskarżony i świadkowie mieszkają w siedzibie sądu nie później niż 7 dni;
4) zachowanie przepisów o terminach między doręczeniem wezwania oskarżonemu, a dniem rozprawy głównej nie jest obowiązkowe;
5) grzywny, wymienione nakazem karnym lub orzeczeniem administracyjnym są natychmiast wykonalne.

Ministerstwo podkreśla dalej, że Min. Administracji Publ. uwzględniło postulat wysunięty przez Ministerstwo w piśmie z dn. 22.X.1945 r. o zalecenie organom administracji publicznej, powołanym do orzekania w trybie ustawy z dn. 14. IV. 1937 r. stosowanie możliwie maksymalnych wymiarów kar aresztu, przewidzianych w powyższej ustawie.

W okólniku z dn. 13. II. Minist. Adm. Publ. zaznacza bowiem:

„Ponieważ kara pieniężna nie zawsze jest wystarczającym środkiem w stosunku do niektórych jednostek, należy orzekać w miarę potrzeby w szczególności w sprawach o wyrąb i zabór drewna z cudzego lasu (art. 6 ustawy o szkodnictwie leśnym i polnym) karę aresztu w wysokim wymiarze jako karę zasadniczą, a to niezależnie od nawiązki przewidzianej w art. 13 ustawy. Oczywiście przy wymiarze kary należy mieć każdorazowo na względzie obowiązujące w zakresie orzecznictwa karno-administracyjnego przepisy art. 54 i 56 K. K. t. j. zwracać uwagę na pobudki i sposób działania sprawcy jego rozwój umysłowy, poprzednie życie i stosunki majątkowe i stosunek do pokrzywdzonego (aktualne dla spraw prywatnych)".

Ministerstwo zwraca wreszcie uwagę na dekret z dn. 16 listopada o podwyższeniu grzywien, kar pieniężnych, kar porządkowych oraz nawiązek (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 312), przez co uzyskały władze administracyjne możliwość wymierzania za szkodnictwo leśne grzywien dostosowanych do obecnych stosunków gospodarczych, co również zostało omówione w zarządzeniu Ministerstwa Adm. Publ. W okólniku Ministerstwa Adm. Publ. z dn. 13.II. 1946 r. uwzględniony został również postulat Ministerstwa o wydanie polecenia, ażeby wnioski Nadleśnictw o wszczęcie postępowania karnego przeciwko sprawcom przestępstw leśnych były niezwłocznie rozpatrywane przez Starostwa, ażeby orzeczone kary były wykonywane natychmiast po uprawomocnieniu się orzeczeń i ażeby władze administracji ogólnej udzielały wszelkiej pomocy administracji lasów państwowych.

W okólniku tym znajduje się następujące zarządzenie:

„Państwowe władze administracji ogólnej winny jak najszybciej rozpatrywać wszelkie sprawy o szkodnictwo leśne oraz szybko egzekwować nałożone kary. Administracja Lasów nie jest w możności przeciwstawić się sama skutecznie niszczeniu lasów, dlatego też proszę ob. ob. Wojewodów o zapewnienie w porozumieniu z władzami administracji lasów i organami M. O. jak najdalej idącej pomocy i współdziałania w tym zakresie podległych sobie władz administracji ogólnej i samorządu terytorialnego".

W związku z niniejszym zarządzeniem Ministerstwo przypomina jeszcze przesłany dnia 23 IV. br. okólnik Nr. 255 wydany rzez Min. Skarbu (podany przez Min. Leśnictwa dnia 13. V. rb. Znak Pr/Og/234 /Egzek. w sprawie przyśpieszenia egzekucji grzywien, nawiązek i kar pieniężnych).

Przez wydanie powyższych zarządzeń Ministerstwo uzyskało od właściwych resortów poczynienie wszelkich właściwych kroków dla bezwłocznego i energicznego przeciwdziałania szkodnictwu leśnemu. W związku z tym Ministerstwo prosi o powiadomienie w terminie do dnia 30 czerwca rb., jaki był rezultat w terenie powyższych przepisów i zarządzeń. W szczególności zatym zechcą Dyrekcje podać, czy przyśpieszone postępowanie doprowadziło do szybszego orzekania w sprawach o przestępstwa leśne, czy Starostwa uruchomiły odpowiednie Referaty i jak postępuje praca tych Referatów, czy stosowane są zalecenia Ministerstwa Adm. Publ. w zakresie wymierzania wysokich kar za przestępstwa leśne oraz czy okólnik Min. Skarbu zalecający Urzędom Skarbowym szybką egzekucję orzeczonych kar usunął dotychczasowe braki w tym zakresie. Specjalnie jeżeli chodzi o egzekucję zasądzonych należności Ministerstwo poleca dołożyć wszelkich starań w Urzędach Skarbowych dla ściągnięcia kwot należnych tytułem nawiązek oraz zwrotu pojedyńczej wartości drewna.

Minister:
(—) St. Tkaczow

15

OKÓLNIK MINISTERSTWA LEŚNICTWA

z dnia 9 sierpnia 1945 r. Znak: Ośw. 0511/9.

Ministerstwo Leśnictwa komunikuje, iż w celu uzupełnienia kadr pracowników leśnych i przemysłu drzewnego (leśniczych, kierowników mniejszych zakładów przemysłowych itp.), uruchamia w roku szkolnym 1945/46 następujące zawodowe gimnazja leśne i przemysłu drzewnego:

1) Gimnazjum Leśne w Margoninie, pow. chodzieski, woj. poznańskie, stacja kolejowa w miejscu;

2) Gimnazjum Leśne w Limanowej, pow. limanowski, woj. krakowskie, stacja kolejowa w miejscu;

3) Gimnazjum Leśne w Brynku, pow. gliwicki, woj. śląsko-dąbrowskie, stacja kolejowa w miejscu;

4) Gimnazjum Leśne i Przemysłu Drzewnego w Zwierzyńcu Lubelskim, pow. zamojski, woj. lubelskie, stacja kolejowa w miejscu.

Dwa gimnazja pomyślane są jako normalne zawodowe gimnazja leśne wzgl. przemysłu drzewnego, z 3-letnim okresem nauczania dla kandydatów po ukończeniu szkoły powszechnej 6-cio lub 7-mio klasowej, w wieku do 20-tu lat; dwa inne, jako gimnazja typu przyśpieszonego, z 2-letnim okresem nauczania, dla kandydatów po ukończeniu 2-u, wzgl. 1-ej klasy gimnazjum ogólnokształcącego, w wieku do lat 25-ciu.

Nauka w szkołach będzie bezpłatna; przy każde jszkole czynny będzie internat dla uczniów. Tytułem częściowego zwrotu kosztów utrzymania opłacać będą uczniowie kwotę, której wysokość zostanie ustalona w terminie późniejszym. Najlepiej sprawujący się i najpilniejsi uczniowie będą korzystać ze stypendiów, udzielanych przez Ministerstwo.

Podania o przyjęcie należy kierować pod adresem Ministerstwa Leśnictwa (Wydział Oświaty), Łódź, ul. Zachodnia 57, dołączając następujące dokumenty:

a) świadectwo urodzenia,

b) ostatnie świadectwo szkolne (odpis),

c) własnoręcznie napisany życiorys,

d) opinię Rady Narodowej, Miejskiej, Powiatowej lub Gminnej.

Kandydaci, którzy wnieśli już podanie do Ministerstwa wzgl. do Dyrekcyj Okręgowych, winni nadesłać dodatkowo dokumenty wymienione w punktach a, b, c, d.

Przydział kandydatów do poszczególnych szkół uskuteczni Ministerstwo we własnym zakresie, o czym zainteresowani kandydaci zostaną powiadomieni. Kandydaci skierowani do jednej ze szkół poddani zostaną na miejscu egzaminowi wstępnemu z następujących przedmiotów: języka polskiego, matematyki i nauk przyrodniczych w zakresie szkoły powszechnej, wzgl. 1 lub 2 klas gimnazjum ogólnokształcącego. Ponadto poddani zostaną badaniu lekarskiemu w celu stwierdzenia ich przydatności do zawodu leśnika wzgl. pracownika przemysłu drzewnego.

Minister:

(—) Stanisław Tkaczow

16

Kierownik Prokuratorii Generalnej
Rzeczypospolitej Polskiej
Warszawa — Praga ul. Wileńska Nr. 2/4.

OKÓLNIK Nr. 11

z dnia, 8 czerwca 1946 r. L. dz. 1834/46-8

Do Obywateli Kierowników Wydziałów w Urzędzie Głównym Prokuratorii Generalnej Kierowników Oddziałów Prokuratorii Generalnej w Krakowie, Katowicach, Poznaniu, Gdańsku, oraz Zespołów Delegacyjnych w Łodzi, Kielcach, Bydgoszczy, Rzeszowie i Wrocławiu.

Dotychczas obowiązujący terytorialny zakres działania Urzędu Głównego Prokuratorii Generalnej i jej Oddziałów był czasowy i ulegał zmianom w zależności od powstania nowych sądów i związanych z tym zmian ich terytorialnej właściwości.

Wobec dokonania już podziału całego terytorium Państwa na okręgi sądowe, zachodzi konieczność dostosowania w myśl § 10. Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9. XII. 1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorii Generalnej Rz. P. (Dz. U. Rz. P. Nr. 107, poz. 967) okręgów terytorialnych Urzędu Głównego i Oddziałów Prokuratorii do okręgów sądów apelacyjnych i opracowaniu nowego wykazu terytorialnej kompetencji urzędów Prokuratorii.

Stosowane obecnie kryterium przy ustalaniu kompetencji Prokuratorii Generalnej, a mianowicie częściowo oparte na właściwości terytorialnej sądów apelacyjnych, a częściowo w sprawach o przywrócenie i posiadanie majątków opuszczonych, na właściwości terytorialnej Okręgowych Urzędów Likwidacyjnych (dawniej Wojewódzkich Oddziałów T. Z. P., dało ujemne wyniki, oraz powodowało komplikacje i trudności w urzędowaniu zarówno Prokuratorii Generalnej, jak i sądów.

Wobec powyższego w sprawach o przywrócenie posiadania majątków opuszczonych, uchylam dotychczasową właściwość terytorialną poszczególnych Urzędów Prokuratorii Generalnej, opartą na właściwości terytorialnej poszczególnych Wojewódzkich Oddziałów T. Z. P. względnie obecnie Okręgowych Urzędów Likwidacyjnych, a jako jedyną podstawę dla ustalenia właściwości terytorialnej Urzędów Prokuratorii Generalnej we wszystkich sprawach, przyjmuje podział kraju na okręgi sądowe.

Ze względu na znaczną ilość spraw w niektórych większych miastach będą tam nadal czynne zespoły delegacyjne, powołane do życia na podstawie art. 44 uchwały Rady Ministrów z dn. 28 sierpnia 1919 r., w przedmiocie ustroju i czynności Prokuratorii (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 433) względnie art. 50 uchwały Rady Ministrów z dn. 17 czerwca 1920 r., w sprawie ustroju i czynności Oddziałów Prokuratorii Generalnej (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 502). Zespoły delegacyjne stanowią część składową Urzędu Głównego względnie Oddziału i będą działały w ramach właściwości terytorialnej Urzędu Głównego, lub właściwego Oddziału z tym, że będą one wyłącznie właściwe do prowadzenia spraw w powierzonych im okręgach sądowych.

Poniżej podaję wykaz kompetencji terytorialnej poszczególnych Urzędów Prokuratorii Generalnej.

WYKAZ
URZĘDÓW PROKURATORII GENERALNEJ
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

1) *Urząd Główny w Warszawie*

Okręg Sądu Apelacyjnego w Warszawie
Okręg Sądu Apelacyjnego w Lublinie
Zespoły Delegacyjne Urzędu Głównego:

a) Zespół Delegacyjny w Łodzi
z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie:
Okręg Sądu Okręgowego w Łodzi,
Okręg Sądu Okręgowego w Piotrkowie;

b) Zespół Delegacyjny w Kielcach
z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Lublinie:
Okręg Sądu Okręgowego w Kielcach,
Okręg Sądu Okręgowego w Radomiu
z Okręgu Sądu Apelacyjnego w Warszawie:
Okręg Sądu Okręgowego w Częstochowie.

2) *Oddział w Krakowie*

Okręg Sądu Apelacyjnego w Krakowie
Zespół Delegacyjny Oddziału w Krakowie

c) Zespół Delegacyjny w Rzeszowie
Okręg Sądu Okręgowego w Rzeszowie,
Okręg Sądu Okręgowego w Przemyślu,
Okręg Sądu Okręgowego w Jaśle.

3) *Oddział w Katowicach*

Okręg Sądu Apelacyjnego w Katowicach,
Okręg Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
Zespół Delegacyjny Oddziału w Katowicach

d) Zespół Delegacyjny we Wrocławiu
Okręg Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

4) *Oddział w Poznaniu*

Okręg Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
Okręg Sądu Apelacyjnego w Toruniu
Zespół Delegacyjny Oddziału w Poznaniu

e) Zespół Delegacyjny w Bydgoszczy
Okręg Sądu Apelacyjnego w Toruniu.

5) *Oddział w Gdańsku*
Okręg Sądu Apelacyjnego w Gdańsku,
Okręg Sądu Apelacyjnego w Olsztynie.

Wykaz sądów i prokuratur, pomieszczony został w Nr. 1 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Sprawiedliwości z dn. 1 grudnia 1945 r. (str. 12-19, a sprostowanie tego wykazu ogłoszenia w Dzien. Urzęd. Min. Sprawiedl. Nr. 2 z 1946 r., str. 47. Dalszym zmianom uległ podany wyżej wykaz w związku z rozporządzeniami Ministra Sprawiedliwości z dn. 12. X. 1945 r. o zniesienie Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie (Dz. U. R. P., Nr. 45; poz. 256), z dn. 5. IV.1946 r. w sprawie utworzenia Sądu Okręgowego w Częstochowie (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 97), oraz z dn. 5. IV. 1946 r., w sprawie włączenia okręgu Sądu Grodzkiego w Opocznie do Sądu Okręgowego w Piotrkowie (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 98).

Sprawy, które wpływać będą do Urzędów Prokuratorii Generalnej po dniu 15 czerwca 1946 r. należy przekazywać Urzędom Prokuratorii Generalnej, właściwym w myśl okólnika niniejszego; natomiast sprawy wcześniejsze należy prowadzić, aż do ich ukończenia — w tych Urzędach Prokuratorii Generalnej, do których wpłynęły.

Kierownik
Prokuratorii Generalnej

Cena niniejszego numeru zł 25.

ADRES REDAKCJI I ADMIN.: MINISTERSTWO LEŚNICTWA, WARSZAWA, UL. WAWELSKA 52/54.
Narodowy Bank Polski w Warszawie – rachunek żyrowy, Państwowy Bank Rolny w Warszawie – rachunek bieżący Nr 341.

Druk. „AUTOMA", Warszawa, ul. Wileńska 7.